

“GELECEĞİ İNŞAA EDİYORUZ”

Bu yıl, Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nun (WFDY) öncülüğünde 19'uncusu düzenlenecek olan Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivalinin 14-22 Ekim tarihleri arasında Rusya'nın Soçi kentinde gerçekleştirilecek. “Barış, Dayanışma Ve Toplumsal Adalet İçin Emperyalizme Karşı Mücadele Ediyoruz. Geçmişimizi Onurlandırıyor, Geleceği İnşa Ediyoruz” sloganı altında gerçekleştirilecek. Ekim Devrimi'nin 100.yılı temalı festival Ernesto Che Guevara, Muhammed Abdülaziz ve Fidel Castro Ruz'a adandı.

Festivalin ilk günü Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100.Yıldönümü ve DGÖF'nin kuruluşunun 70.Yılı konusuna ayrılıyor. Festival boyunca ele alınacak konular arasında Anti-Emperyalizm ve Halkların Dostluğu (Emperyalist saldırganlığın bir sonucu olarak mülteci krizi- Barışın inşasında dayanışmanın gücü), İnsan hakları ve tehlikeli, gerici ve faşist ideolojiler karşısında eşitlik (Faşizm yükselişine, anti-komünizme, ırkçılığa ve yabancı düşmanlığa karşı mücadele), Öğrenci hareketleri, güncel ihtiyaçlar ve gençliğin temel hakları (Parasız, toplumsal ve nitelikli eğitim için mücadelede öğrenci hareketi. Sağlık, eğitim, bilim, kültür ve bilgiye parasız ve evrensel ulaşım hakkı için gençliğin mücadelesi.), Gençlik ve işçi hakları. (Kapitalist kriz boyunca halkın haklarının sonuçları, gençlik içindeki işsizlik ve diğer tehlikeler), Bilim,

çevre ve gençlik (Bilimin gelişimi ve çevreye etkileri) bulunuyor. Ayrıca festival boyunca birçok sergi ve kültürel aktivite de bizleri bekliyor olacak.

Festival hareketinin 70 yıllık tarihi Sovyetler Birliği dönemine kadar uzanıyor. Festivale her sefer olduğu gibi dünyanın birçok köşesinden genç katılırken, festivale bu toprakların mücadele deneyimlerini götürmeyi hedefleyen Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak biz de katılacağız.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

4 - 18 Ekim 2017 / S 034 / 1 TL

İKİ REFERANDUM TEK GERÇEK

Her kriz, her bunalım dönemi ikiyüzlülerin peçelerini çekip alıyor yüzlerinden. Herkes gerçek kimliğiyle çırlıçıplak kalıyor ortada. Dillerde öğreti duran sözler yutuluyor bir bir. Kopkoyu bir gerici, dizginsiz bir vahşet fırlayıp çıkıyor bu “modern dünya” şalının altından!

Çıkarılan savaşları, “demokrasi adına” yakılıp yıkılan ülkeleri, bombardımanlarda hayatlarını yitiren milyonları, yurtlarından kaçmak zorunda kalan “yitik kuşakları”, yok edilen doğayı... hepsi bir arada olup da bir çırpıda unutturulan tüm bu gaddarlıkları gizleyen o ince tül, “demokrasi”, bunalım koşullarında gerçek sınıfsal özünü nasıl da koyuyor ortaya! Tüm o göstermelik davranışlar, sahte kibarlıklar, yerini kaba saldırganlığa bırakıyor. Özgürlükler bir anda rafa kaldırılıyor. Geriye çıplak zordan başka bir şey kalmıyor. Yüz yıl önce Lenin halkların hayatı sorunlarının ancak kuvvete başvurularak çözülebileceğini söylerken nasıl da ışık tutuyor bugünün dünyasına!

Peş peşe iki referandum yapıldı. Biri savaşın, kan ve gözyaşının eksik olmadığı Ortadoğu’da, diğeri “barış ve huzur adası Batı Avrupa”da. Şu işe bakın ki, buradaki, Başur (Güney Kürdistan)’daki referandum ilhakçı devletlerin (Türkiye, İran, Irak ve Suriye) açık tehdit ve aşağılamalarıyla karşılanırken, “demokratik Avrupa” azgım bir faşist terörle karşılandı. Polis jop, plastik mermi, hatta kocaman plastik toplar eşliğinde saldırdı. Bine yakın insan yaralandı, yüzlercesi tutuklandı. Demokrasi mi demiştiniz!

Kürt halkı ise en çirkin aşağılamalarla karşılaşılıyor. Gerici burjuva önderlik bahane edilerek bir ulusun en temel ve vazgeçilmez hakkı olan kendi kaderini tayin hakkı alenen yok sayılıyor. Hem bu hakkı savunup hem girilen yolun tehlikeleri ve yanlış yönelimler konusunda dostça/yoldaşça eleştiri yapmayı beceremeyen, açık bir sosyal-şoven dalgayta teslim olan sözümona

sosyalistler içlerindeki o “demokrat” karakteri ne de güzel açık ediyorlar! Burjuva saflarda oldukların dosta düşmana gösteriyorlar!

Tüm toplumsal olgu ve kavramlar gibi demokrasi de sınıfsal nitelik taşır. Burjuvazinin cephaneliğinde o, tüm dünyayı aldatmaya yarayan sihirli bir araçtan başka bir şey değil. Emeğin üzerindeki sermaye diktatörlüğünü gizlemeye yarayan bir örtü. Tutarlı demokrasi, siyasal demokrasi ancak işçi sınıfının savunabileceği bir konumdur. Ancak işçi sınıfı, toplumun büyük çoğunluğunun çıkarlarını savunmak bizzat kendi sınıf çıkarlarını da savunmak olduğu için, tutarlı demokrasi konumunu sürdürebilir. O yüzdendir ki ister burada, yani başımızda Kürt ulusunun düzenlediği bağımsızlık referandumunda olsun, ister Katalonya’da Katalan halkının düzenlediği referandumda olsun, hiç tereddütsüz ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunup destekleyen, ama aynı zamanda tüm ezilenlerin gerçek kurtuluş yolunu açık yüreklilikle söylemekten çekinmeyen devrimci işçi sınıfından başkası değildi. Devrimci marksizm sermaye dünyasının bu ikiyüzlülüğü karşısında ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkını, ayrılma ve bağımsız devlet kurma da dahil, koşulsuz savunuyor. Bu hakka kısıtlama getirmek, karşı çıkmak işçi sınıfının işi değil, olsa olsa burjuva saflarda olan sözde sosyalistlerin işidir. Hem bu hakkı koşulsuz savunmak hem de ezilen kesimlere gerçek kurtuluşun yolunu anlatmak, yanlışları/hataları göstermek mümkündür ve devrimci proletaryanın yaptığı tam da budur.

Gerek Güney Kürdistan’daki gerekse Katalonya’daki referandumlar bir kere daha göstermiştir ki, ezilen ulusların gerçek dostları uluslararası devrimci işçi sınıfıdır, uluslararası komünist harekettir. Gerçek kurtuluş “kendini” burjuvalarının peşinden gitmekte değil, tüm ülkelerden işçilerin mücadele birliğiyle gerçekleşecek sosyalizmdir!

>> Editör...

KATALONYA VE BURJUVA DEMOKRASİSİ

Güney Kürdistan referandumu henüz tüm sıcaklığıyla dünya gündeminin ortasında yer alırken Avrupa’nın batı ucundaki İspanya’dan bir başka “ulusal sorun” meselesi dünya gündeminin baş köşesine oturdu.

Katalan halkı kendi kaderini tayin hakkını ayrılmış kendi bağımsız devletini kurmaktan yana kullanınca, “İspanya demokrasisi” yüzünde öğreti duran o “demokratik peçeyi” atmakta bir an bile tereddüt etmedi.

3

Güney Kürdistan’ın
Bağımsızlık Referandumu

C.Dağlı

2

Burjuvazinin Yalanları
Komünistlerin Şiirleri

Özgür Güven

4

Tarihi Kavşak

İ.Cevat Çetiner

5

Zindanda Yatarken Bile Asla
Yalnız Olmamak

Ali Varol Günel

8

Devrimin Tükenmeyen
Pınarları

Umut Çakır

10

GÜNEY KÜRDİSTAN'IN BAĞIMSIZLIK REFERANDUMU

BAŞYAZI

C. Dağlı

Doğu Kürdistan'da (Rojhilat) 1946'da kurulan Mahabad Cumhuriyeti'nden bu yana, Kürdistan tarihinde önemli olaylar yaşandı. Mahabad Cumhuriyeti'nin çok kısa sürmesi, onun Kürdistan'ın bütünlüğü üzerinde derin bir etki yaratmasını engelleyememiştir. Cumhuriyet'in kısa varlığı, Kürdistan'ın tümünde özgürlük mücadelesine bir itiş vermiştir. Kürdistan tarihinin diğer önemli bir olayı, 70'lerde Güney Kürdistan'ın (Başur) özerkliğinin Irak tarafından kabul edilmesi, fakat kısa süre sonra yok sayılmasıdır.

Bundan şu sonuç çıkar ki, Kürt halkının ulusal taleplerinin, ulusal kendi kaderini tayin hakkının güvencesi, ilhakçı ülkelerin anayasaları vb. güvenceleri değil, Kürt halkının kendi mücadelesi ve örgütlülüğüdür. Kürdistan tarihinin önemli bir olayı da Rojava Devrimi'dir. Rojava Devriminin Kürdistan ve bölge halkları üzerinde devrimcileştirici bir etkisi oldu. Ama ondan önce, Kuzey Kürdistan'da (Bakur) ortaya çıkan gelişmeler var.

Kuzey Kürdistan, Kürdistan'ın geneline göre, kapitalizmin uzun süre önce egemen olduğu ve üretici güçlerin gelişmesinin daha ilerde olduğu bir konumdadır. Bu tarihsel koşullar, Kuzey Kürdistan'da ulusal-sınıfsal (toplumsal) mücadelenin içiçe gelişmesini getirdi. Bu zeminler üzerindeki kurtuluş ve sosyalizm mücadelesi, Kürdistan emekçilerinin mücadele stratejisi oldu. Kuzey Kürdistan'da proletaryanın bağımsız devrimci bir güç olarak sahneye çıkması ve devrime önderlik etmesi, Kürdistan tarihinin en önemli olayıdır. Çünkü, Kürdistan'ın emekçi kitlelerinin mücadelesini daha ileri bir noktaya taşımıştır. 80'lerden bu yana süren devrimci mücadele, Kürdistan geneli üzerinde önemli bir etki yaratmıştır.

Güney Kürdistan'ın bağımsızlık referandumu, Kürdistan tarihi açısından önemli bir gelişmedir. Bu nedenle bunun çeşitli yönleri üzerinde durmamız gerekiyor.

Güney Kürdistan'ın bağımsızlık yönünde attığı adımları değerlendirirken, girişimin demokratik içeriğiyle, hareketin önderliğinin durumu birbirine karıştırılmamalı. Böylesi bir demokratik istemin gerçekleşmesi, bölgedeki ilhakçı ülkelerin bölgede yarattıkları statüko ve baskının zayıflamasına yol açar. Bu nesnel sonuç, oradaki hareketin önderliğinden bağımsız olarak ortaya çıkar. Böylesi bir sonuç, bölgede halkların devrimci mücadelesi için daha uygun ortam yaratır.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı, bağımsız devlet kurma da içinde, ayrılma tam hakkını içerir. Kürt halkı, bu hakkını tam da pratikte kendi iradesi doğrultusunda kullanmak istediği bir sırada, hareketin liderliğinin durumunu göstererek, buna karşı çıkmak, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını lafta kabul edip, pratikte yadsımadır.

Güney Kürdistan'ın bağımsızlık çabaları karşısında tereddüt edenlerin ya da karşı duran sol hareketlerin en çok öne çıkardıkları, PDK ve YNK'nin, Barzani ve diğerlerinin emperyalist devletler ve diğer kapitalist devletlerle, uluslararası tekelilerle kurdukları ilişkileridir.

Bu düşüncelerle Kürdistan'ın ayrılma hakkına karşı çıkanlar, öncelikle PDK ve YNK'nin burjuva hareketler olduğunu unutuyorlar. Bu hareketler, burjuva ulusal hareketlerdir. Burjuva toplumsal doğaları, onları, uluslararası burjuvazile ilişkiye vb. götürür. Onlardan, proletaryanın koyması gereken bağımsız devrimci tavır beklenemez, beklenmemelidir. Konunun açıklığa kavuşması için dünyada iki örneğe başvurmakta yarar vardır. Bunlardan biri İrlanda'dır. Kuzey İrlanda, İngiltere'den ayrıldığında, bunda ABD'nin özel çabaları olduğunu herkes biliyor. Sonuçta diğer kapitalist ülkeler de Kuzey İrlanda'nın yeni durumunu kabul ettiler. Bu destek anlamına gelir. Hiçbir aklı başında komünist, hiçbir demokrat, uluslararası burjuvazi destekliyor diye Kuzey İrlanda'nın ayrılmasına karşı çıkmamıştır, karşı çıkamazdı. Kaldı ki, emperyalist-kapitalist süreçlerin, bu tip hareketlerle ilişkiye geçerek, onları kendi egemenliği altına almak istedikleri, bilinmez bir durum değildir. Halen sürmekte olan Filistin hareketinde de aynı sorunla karşılaşılıyor. Filistin'in kurtuluşu için mücadele veren tüm hareketlerin ya emperyalist ülkelerle ya da burjuva devletlerle ilişkileri var. Ama bu durum, bizim Filistin Devrimi'nin yanında yer almamızı, bizzat Filistin halkıyla birlikte savaşmamızın önünde engel oluşturmadı.

Bizler, bu hareketlerin haklı davalarının yanında yer alırken, onların politikalarını, emperyalizmle, gerici güçlerle kurdukları ilişkileri eleştirmeye devam edeceğiz. Ezilen halklar da görecektir, emperyalizmin özgürlükler değil, egemenlik peşinde koştuğunu. Ve yaşayarak öğreneceklerdir, Komünistlerin, halkların ulusal ve toplumsal kurtuluşu için savaşan asıl güçler olduğunu. Bu da, sonuçta komünizmin ezilen halklar üzerindeki etkisini arttıracaktır.

Ezilen ulusun ulusal hareketinde, belli bir etkisi ve ağırlığı olan liderlerin, partilerin işbirlikçi, burjuva karakterleri gerekçe gösterilerek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, bu haklı dava karşısında ne kayıtsız kalmayabilir ne de yadsınabilir. İyi ve haklı bir dava kötü ellere düşüye, iyi ve haklı bir dava olmaktan çıkmaz. Yapılması gereken iyi ve haklı bir davayı, kötü ellere bırakmamaktır.

Güney Kürdistan'ın ayrılma hakkını kullanmasına karşı çıkmak, Kürdistan'ın bugünkü durumunu, yani Kürdistan'ın bugünkü durumunu, yani Kürdistan'ın ilhakçı devletlerle bugünkü durumunu örnek bir model olarak, kabul etmek, yani bugünkü durumun en iyi durum olduğunu söylemektir.

Bu, egemen ulusların, ilhakçı devletlerin bakış açısıdır, şovenizmdir. Bir sosyalistin bu bakış açısıyla hareket etmesi ise sosyal-şovenizmdir.

Komünistler, TKP'nin 1920-1945 arasında (ve daha sonralarda) Türkiye'nin, Kürdistan ilhaki, işgali ve katliamları karşısında düştükleri duruma düşmemelidir. O zaman da Kürt ulusal isyanlarına, egemen ulus bakış açısıyla, Kemalizmin bakış açısıyla bakıldı. Ve bunun Kürt halkında yarattığı güvensizlik yıllarca devam etti.

Bu bakış açısı Leninist Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı ilkesini yadsıyan bir bakış açısidir.

İleri sürülen gerekçelerden biri referandumun, Barzani ve diğer burjuva önderlerin, kendi zayıflayan konumlarını yeniden güçlendirmeye yönelik olduğudur. Evet, böyle bir yön vardır. Ezilen ulusun bağımsızlığı önderlik edenler, bunun sonucunda, bir süre daha konumlarını korur ve hatta güçlendirirler. Fakat bu durum, Kürt ulusunun özgürlüğünün yanında çok önemsiz kalır. Kaldı ki, ulusal hareketin, ulusal sorunun çözümüyle gideceği en ileri nokta, kendi devrimci-demokratik potansiyelini açığa çıkarıp tüketmektir.

Şu gerçek görülmüyor: Barzani'nin, Talabani'nin Kürt Halkı üzerindeki etkisi, Kürdistan sorununun halen çözülmemesinden ileri geliyor. Kürdistan sorununun çözülmesi, tam da Barzani'nin, Talabani'nin bu etkisini ortadan kaldıracaktır. Hareketin zaferi, burjuva önderliğe öncelikle güç verecektir fakat sonra, bu gücü onların ayağının altından çekip alacaktır. Çünkü ikinci planda görünen etkenler, tam da bu süreçte öne çıkacak, serpilip gelişecektir. Bu, Kürdistan proletaryasidir, onun toplumsal kurtuluş kavgasıdır.

Bilindiği gibi, ulusal duygu emekçilerin sınıf bilincini baskı altında tutar. Ulusal sorunun çözülmesiyle birlikte, bu baskı da ortadan kalkar, en azından çok zayıflar. Bunun etkisi bölgesel olacaktır. Bölgenin önemli bir sorunu olan Kürdistan sorunu çözülmezse, proletaryanın sınıf hareketi engellenecek, geciktirilecek ve gelişimine ket vurulacaktır. Ama Kürt ulusal sorununun çözülmesiyle, emekçi sınıfın devrimci hareketi, bu ortamda en hızlı gelişimine kavuşacaktır. Sınıf savaşı yalnız hızlanmakla kalmayacak, aynı zamanda keskinleşecektir.

Güney Kürdistan'ın bağımsızlık referandumuna karşı çıkanlar ya da kayıtsız kalanların ileri sürdüğü diğer bir gerekçe de Kürt halkının özgür iradesi için, tam özgür bir ortamın oluşmadığıdır. Bu konuda şunlar söylenebilir: Halklar, tarihle, hiçbir zaman kendi tarihlerini yaparken, istedikleri koşulları bulamadılar. Tarih her zaman verili koşullarda yapılır. Bu koşullar Kürdistan somutunda görüldüğü gibi, sürekli bir savaş ortamı, sürekli çatışma ve ağır saldırı altında biçimlenmiştir. Kürt halkı, Kürdistan'ın genelinde, bugünkü ileri noktaya on yıllarca savaşarak, büyük acılarla, büyük bedellerle geldi. Tabi ki burada durmayacak ve daha ileri gidecektir. Özcesi, Kürt halkı tüm bu çatışmacı ortama rağmen ve çatışmanın ortasında özgürlüğünü ileri sürebilir.

Özgür Kürdistan'ın rolünün açıklığa kavuşturulması gerekmektedir. Güney Kürdistan'da PDK çevrelerinin, bölge ve dünya devletlerini Kürdistan'ın bağımsızlık adımlarına ikna etmek, onların desteğini almak için, en sık başvurdukları argüman şudur: Kürdistan bağımsızlığı bölge ve dünyanın yararındır. Aynı argüman daha önce Kuzey Kürdistan için de kullanıldı. "Kürt sorunu demokratik olarak çözülmüş bir TC, bölgenin en etkin gücü olur. O halde Kürt sorununun çözümü, egemen ulusun yararındır." Bu yaklaşım, Kürt-Kürdistan sorununun, egemen ulusa uzlaşma içinde çözümü için ileri sürülüyor. Oysa Kürt halkının on yıllarca süren mücadelesini, Kürdistan sorununun ancak devrimci tarzla çözülebileceğini ortaya koymuştur. Bu, şu anlama gelmektedir ki, Kürt sorununun gerçek çözümü, ulusal ve toplumsal kurtuluşu, emperyalizme ve bölgedeki tüm gerici ve ilhakçı devletlere karşı devrimci mücadelenin sonucu olabilir. Özgür Kürdistan, bölge ve dünya devriminin yeni bir mevzisi olmalıdır. Ulusal sorunun, halkların eşit, özgür, gönüllü birliği temelinde çözülmesi, bu ilkeyi değiştirmez. Bu durumda, birleşik cumhuriyet, dünya devriminin daha güçlü bir mevzisi olur. Kürt halkı yalnızca kendi devrimci amacını gerçekleştirmekle kalmamalı, dünya devrimine karşı enternasyonal görevlerini de yerine getirmelidir.

Gerçek devrimci komünistler olarak, yalnızca ulusal sorunun çözümüne yönelik görüşlerimizi ortaya koymakla yetinmedik. Çünkü sadece bu düzeyde bir yaklaşım, devrimci-demokrasinin sınırlarını aşmaz. Komünistler bunun ötesine varırlar. Komünistler, Kürdistan'da ulusal-toplumsal (sınıfsal) kurtuluşu savundular. Kürdistan'ın demokratik ve sosyalist temelinde yeniden örgütlenmesini savundular. Çünkü, demokrasi mücadelesi, sosyalizme dönüşmelidir ve ancak tutarlı bir demokrasi, sosyalizmde olanaklıdır. Yine ancak, sosyalist bir ulus, egemen olarak kalabilir, yeniden bağımlılığa düşmez. Bu hedef ise ancak proletaryanın öncülüğünde gerçekleştirilebilir.

Kürt ulusunun ulusal kendi kaderini tayin hakkı son yarım yüzyıl içinde, Türkiye Komünist hareketi ve sol hareketler içinde hep popüler oldu. Fakat, Kürdistan sorununun devrimci çözümünün-adını Kürdistan sorunu olarak koyarak üzerine düşünce geliştirenler devrimci komünistler oldu.

Ulaş Adalı İsviçre'de Anıldı

Halkların Birleşik Devrim Hareketi (HBDH) binleşenlerinden DKP MK üyesi ve BÖG kurucularından olan Gökhan Taşyakan (Ulaş Adalı), İsviçre'de anıldı.

Zürih'te 24 Eylül günü yapılan anma etkinliği saygı duruşuyla başladı. Anmada ilk olarak, "Toprakla tohumun, ateş ile köriğün, rüzgar ile alevlerin, barut ile kavlucun, cesaret ile bilincin, haklılık ile gücün, inanç ile cüretin buluşması. Mahir ile İbrahim'in, Deniz ile Mazlum'un, Anadolu ile Mezopotamya'nın, Fırat ile Asi'nin, Çoruh'un, Sakarya'nın, Ağrı ile Amanos'un, Zıgana'nın, dağlar ile şehirlerin, fabrikalar ile köylerin, işçiler ile köylülerin, kadınlar ile erkeklerin, Kürtlerin, Türklerin, Arap, Laz, Ermeni, Alevlerin, Süryanilerin, Çerkezlerin, Sur'un, Cizre'nin, Silopi'nin, Nusaybin'in, Kobanê'nin, Qamişlo'nun, Şengal'in, Hatay'ın, Ankara'nın, Geziden Rakka'ya halklar ile devrimin, devrim ile hareketin, hareket ile zaferin öncü gücü şehitlerimizi anıyoruz" denildi.

Gökhan Taşyakan'ın Kobanê'ye giderken ailesine ve yoldaşlarına yazdığı mektup okundu, savaş alanlarından görüntüleri ve Şehit Bedreddin Akdeniz taburunda düzenlenen anma töreni görüntülerinden oluşan sinevizyon gösterimi yapıldı.

Devrimci Komünarlar Partisi (DKP) ve HBDH adına yapılan konuşmalarda da "Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nin oluşumu, gelişimi konusunda büyük çabalar sarf eden, bunun

Güzel Ana'yı Uğurladık

Dün hayatını kaybeden anamız Güzel Şahin, bugün son yolculuğuna uğurlandı.

Dün akşam saatlerinden itibaren Kartal Cemevi'nde ailesi tarafından taziyeleri kabul edilen Güzel Ana, saat 15.00'de yapılan törenle Gülsuyu Mezarlığı'na defnedildi.

Mücadele Birliği'nin de aralarında bulunduğu yüzlerce devrimcinin yanı sıra, Gülsüm Ana, Sayfi Ana, Gülmez Ana'nın da aralarında olduğu çok sayıda anayla birlikte uğurlandı.

Saatler 15.00'i gösterdiğinde cemevi avlusu tıklım tıklım olmuştu. O nasıl herkese, tüm devrimcilere "evladım" deyip başına basmışsa, bütün devrimciler de ona "ana" demişti. Ve tüm devrimciler Güzel Ana'larını uğurlamak için oradaydı.

ilerletilmesi için canla başla çalışan Ulaş Adalı yoldaşın emeği ve katkısı asla unutmayacağız ve onu geliştirerek halklarımıza birleşik devrimi armağan edeceğiz" denildi.

TKEP/Leninist Avrupa komitesi de "Ulaş Adalı yoldaş ömrünü Türkiye halklarının devrim ve komünizm davasına, Kürdistan halklarının ulusal ve sınıfsal kurtuluş davalarına adanmıştır. Bize düşen, kahramanlarımızın davasını zafere ulaştırmak için birleşik devrim yolunda yürümeğiz. Bize düşen, onlara devrim ve komünizm bayrağını burjuva iktidarın, burjuva devletin burçlarına dikmektir. Bunu başaracağız! Bu bizim kahramanlarımıza sözümüzdür" derken, TKP-LM İsviçre yönetimi, MKP, Kürt Toplum Merkezi - NCDK, MLKP adına da konuşmalar yapıldı.

Anmada 20 Eylül'de yaşamını yitiren devrimci anamız Cumartesi Annesi Güzel Şahin ve TKP-ML üyesi Serdar Can da anıldı, "Yüzü yarına dönük ve yarın için direnenlerimizden Güzellerimiz, Serdarlarımızı uğurladığımız şu günlerde onlara vereceğimiz söz, elbette egemenlerin saraylarını, saltanatlarını başlarına yıkmak olacaktır" denildi.

Anma, "Devrimci mücadele tüm ağır kayıplarıyla faşizm karşısında ilerlemeye devam ediyor. Gericilere, faşizme karşı devrimci savaşı ve birleşik devrimi büyüyen tüm Türkiye ve Kürdistanlı devrimcilerin yanında olduğumuzu, Ulaş yoldaş şahsında onların mücadelelerine bağlı kalacağımızı ve onların mücadelelerinin sesi olacağımızı bir kez daha haykırıyoruz. Devrim ve sosyalizm mücadelesine, şehitlerimize bağlı kalacağımızı yineliyoruz" denilerek sona erdi.

Güzel Ana'nın cenazesi alkış ve "Güzel Ana Ölümsüzdür!", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!" sloganlarıyla cemevi avlusuna çıkarıldı. Saygı duruşu ve konuşmalarla yapılan anmada, mücadele arkadaşı ve yoldaşı Gülmez Ana, onu anlattı.

Anmanın ardından araçlarla Güzel Ana'nın Gülsuyu'ndaki evine doğru yola çıktı. Evinin önünde helallik alındıktan sonra cenaze aracının ardından mezarlığa doğru sloganlarla yürüyüşe geçildi.

Saatler 18.00'e gelirken, cenaze, sloganlar ve marşlarla mezar başına getirilerek defnedildi.

Kızıldere türküsü söylenerek Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına konuşma yapıldı, mücadele içinde geçen yaşamı anlatıldı.

Güzel Anamız, sloganlarla toprağa verildi.

"Bu Böyle Gitmez, Kadınlar İzin Vermez!"

21 Eylül'de Adana Atatürk Parkı'nda HDP tarafından son zamanlarda artan kadına şiddet, taciz ve tecavüz olaylarına karşı "Bu Böyle Gitmez, Kadınlar İzin Vermez!" adı altında bir etkinlik düzenlendi.

Ülke genelinde, değişik tarihlerde yapılacak bu etkinliğe birçok sivil toplum örgütü ve sendika, Barış Anneleri ve HDP milletvekilleri katıldı. Parkı bariyerlerle çeviren polis, arama noktaları oluşturarak etkinliğe gelenleri didik didik aradı; etkinlik için hazırlanan döviz ve pankartların eylem alanına geçişine izin verilmedi.

HDP'li vekillerin konuşmalarıyla başlayan etkinlikte vekiller konuşmalarında faşizmin kadınlar üzerindeki artan baskısından söz ettiler. Halaylarla, zılgıtlarla süren etkinlikte Mücadele Birliği adına da konuşma yapıldı. Konuşmada Nuriye ve Semih, zindanlardaki tutsaklar, mücadele eden bütün yiğit kadınlar selamlandı; Tarsus T Tipi Cezaevindeki kadın tutsaklara yapılan taciz, şiddet ve baskılardan söz edildi. Ve sistemin parçalanmasıyla gittikçe artan kadına yönelik saldırıların sona ermesinin ve kadının kurtuluşunun, ancak sosyalizm için örgütlü bir mücadele vererek olabileceği söylendi. "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz" sloganıyla konuşma sona erdi.

Erbaneler ve müziklerle devam eden etkinlik, üstünde yazılar bulunan balonların gökyüzüne bırakılmasıyla sona erdi.

Editör

KATALONYA VE BURJUVA DEMOKRASİSİ

Başlangıcı 1. sayfada...

İspanyol asker ve polisleri Katalonya başkenti Barselona'nın sokaklarını doldurdu. Katalan halkına, Katalan hükümet binalarına saldırdılar. Bazılarının buradan alacakları büyük dersler var; elbette almayı bilirlerse ve öğrenme gibi bir dertleri varsa.

Sınıflı toplumlarda her büyük toplumsal sorun kuvvete dayalı olarak, güç ilişkilerine uygun biçimde çözülür. Burjuva demokrasisinin parıltıları karşısında gözleri körelmişlerin anlamaları gereken basit bir gerçektir bu. Ama böyle körler bizde de çokturlar. Bu körler, örneğin faşist devletin Kürdistan sorununu "müzakereler" yoluyla ve "barışçı" biçimde çözebileceğini hala vaaz edebiliyorlar. "Çözüm" dedikleri şey bu işte.

İspanya örneği, buna Katalonya örneği de diyebiliriz, hiç bir burjuva devletin, burjuva sınıfın ilhak etmiş olduğu topraklardan kolayca ve gücünü, zor kullanma olanaklarını sonuna kadar kullanmadan vazgeçmeyeceğini bir kez daha göstermiş oldu.

İlhak, burjuva sınıf için her şeyden önce bir "kazanmadır". Egemen sınıf, tekeli sermaye sınıfı, toprak ilhakından ve başka bir ulusu ezmekten, kölelik altında tutmaktan sadece maddi güç elde etmekle kalmaz ama egemenliğini sürdürmek ve sağlamlaştırmak için manevi güç de elde eder. İngiltere'nin İrlanda'nın ilhakından, Türkiye, İran, Irak ve Suriye'nin Kürdistan ilhakından maddi ve manevi güç elde ediyor olmaları gibi.

"Kapitalist toplumun en büyük, temel ve belli başlı gerçeği" burjuva sınıfın proletaryaya karşı her zaman silahlanmış bir sınıf olarak bulunmasıdır. Lenin'in "üzerinde durmaya değmez" basitlikte gördüğü bu gerçeği biz, sosyal reformistlere, oportünistlere, mürekkep yalamış yutmuş aydınlara hatırlatmak zorunda kalıyoruz ne yazık ki..

"Her sınıflı toplumda" diyor Lenin, "ister köleliğe, serflikte, ister şimdi olduğu gibi ücretli emeğe dayansın, ezen sınıf her zaman silahlıdır. Yalnız modern ordu değil, modern milis kuvveti bile -örneğin en demokratik burjuva cumhuriyeti

İsviçre'de bile-, burjuvazinin proletaryaya karşı silahlanmasını temsil eder."

Elbette, burjuva sınıf, ordu, polis, ulusal muhafız gibi bunca pahalı, masraflı bir aygıtı ya da aygıtlar dizisini laf olsun diye beslemez. Burjuva sınıf, bunları, ilhak ettiği toprakları elde tutmak, ezilen ulusları kölelik altında tutmak, egemenliğini sürekli kılmak için besler, el altında tutar.

Lenin, yukardaki sözleri yaklaşık yüzyıl önce yazmıştı. Aradan geçen bir asırlık zaman diliminde burjuva dünyada çok şeyin değiştiğini söylemeye gerek yok. Her şeyden önce, tekellik demokrasisinin inkarına dayanır; siyasi gericiliğe tekabül eder. Yaşamın her alanında siyasal gerici eğilimi tekeli kapitalizmin temel özelliğidir.

Demokrasinin diğer bütün yanları gibi, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı karşısında tekeli kapitalizmin durumu da aynıdır: Bunu ortadan kaldırmak, ulusları ezen ve ezilen uluslar olarak ayırmak, bir avuç zengin ulusun dünyamın geri kalan yoksul uluslarını ezmesi, kölelik altında tutması tekeli kapitalizmin, emperyaliz-

min temel eğilimi ve özelliğidir.

Katalan halkı kendi kaderini tayin hakkını özgürce kullanabilecek mi? İspanya tekeli sermaye sınıfı ve gerici devleti, gücünü sınımadan, zor araçlarını devreye sokmadan Katalan halkına bu olanağı tanımayacağını şimdiden göstermiş oldu.

Sermaye sınıfı ve gerici devlet, Katalan halkına karşı ezen ulus şovenizmiyle zehirlediği İspanyolları harekete geçirdi. Ancak İspanya işçi sınıfı ve emekçileri henüz sözlerini söylemiş değiller. İspanya proletaryası ile diğer emekçi kitlenin tavrı sonucun belirlenmesinde büyük rol oynayacak. Ya şovenizmin etkisinde kalarak tekeli sermaye sınıfının boyunlarına vurduğu kölelik zincirinin daha da ağırlaştırılmasına yol açacaklar ya da Katalan halkıyla mücadele birliğine girerek emperyalist bilinçle hareket edecek; böylelikle kendi üzerlerindeki kölelik zincirinin kırılmasının da yolunu açacaklar.

Ankara'da Eylem Yasak

Ankara Valiliği, Ankara'da kent Atatürk ve İsmet İnönü Bulvarları ile Milli Müdafı, Ziya Gökalp, Tuna ve Mithatpaşa Caddelerinin keşiştiği noktalar arasında kalan alanda toplantı, basın açıklaması ve eylem yapılmasını yasakladı.

Valilik, "basın açıklaması adı altında kitlesel katılımlarla, yaya ve araç trafiği akışı engellenecek şekilde, ses ve gürültü kirliliği ile kamu düzenini bozan birtakım kanuna aykırı eylem ve etkinlikler yapıldığını" ve bu durumun "bölge esnafı ile vatandaşlar arasında korku ve panik ortamı oluşturduğu,

istenmeyen olaylar yaşandığı ve bu durumun toplumsal güvenliği tehlikeye düşürdüğünü" söylüyor. Kılıfını da buluyor, "terör örgütlerinin (DEAŞ-PKK/KCK) bu toplantılara yönelik eylem yapacağı istihbaratı"...

Bu yasaklara şarkı, türkü, marş söylemek de dahil. Şehir merkezinde, Kızılay'da sokakta şarkı da söyleyemezsiniz...

Yapılacak her tür eylem, şarkı-türkülü toplanma, 2911 sayılı Toplantı Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nun 17. Maddesi, 5442 sayılı İl İdaresi Kanunu'nun 11/C maddesi ve 2935 sayılı Olağanüstü Hal Kanunu'nun 11/m maddesi hükümleri kapsamında yasak. Bu da, 6 aydan 5 yıla kadar hapis cezasını öngörüyor.

Çiçekleri koparmak, ne zaman baharın gelmesini engelleyebildi ki, eylemleri yasaklamak halkın tepkilerini, ayaklanmasını, devrime yürümesini engellebilirdi...

Savunma Yine Tutsak

Açlık grevindeki eğitimciler Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın 14 Eylül'deki duruşması öncesi, 12 Eylül günü gözaltına alınan 16 avukatı, 9 günlük gözaltının ardından mahkemeye çıkarılarak tutuklandı.

Halkın Hukuk Bürosu'na üye 16 avukat, "Nuriye ve Semih" i savunma suçlamasıyla evleri, büroları basılarak gözaltına alındılar. Ama avukatların "suç"ları bundan daha fazla idi. Polisin öldürdüğü Dilek Doğan ve Berkin Elvan, uyuşturucu çetesinin öldürdüğü Hasan Ferit Gedik davalarına bakmaları, Sur, Cizre, Silvan, Reyhanlı, Soma ve Ermenek ile ilgili heyet oluşturmaları da dava dosyalarında yerini aldı.

Avukatlar Behiç Aşçı, Barkın Timtik, Ebru Timtik, Aytaç Ünsal, Naciye Demir, Ezgi Çakır, Süleyman Gökten, Didem Baydar Ünsal, Ayşegül Çağatay, Şükriye Erdem, Engin Gökoğlu, Özgür Yılmaz, Ahmet Mandacı, Yağmur Eren, Zehra Özdemir, Aycan Çiçek 20 Eylül günü önce Çağlayan Adliyesi'nde savcılığa çıkarıldı, ardından tutuklanma talebiyle nöbetçi Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk edildi.

Ve burjuvazinin "adalet" sistemi, Ahmet Mandacı ve Ezgi Gökten'i serbest bırakırken, Didem Baydar, Şükriye Erden, Ayşegül Çağatay, Ebru Timtik, Aytaç Ünsal, Zehra Özdemir, Yağmur Eren, Engin Gökoğlu, Süleyman Gökten, Aycan Çiçek, Naciye Demir, Behiç Aşçı, Barkın Timtik ve Özgür Yılmaz'ı tutuklayarak cezaevine gönderdi.

Avukat Ahmet Mandacı, 29 Eylül günü yeniden gözaltına alındı.

İşten atarak, gözaltına alarak, işkence yaparak, katlederek yıldırmadıkları avukatları, tutuklayarak yıldırabilecekleri sananlar yanılıyorlar. Göstermelik mahkemeler ve kararlar, bizleri korkutmaktan çok, öfkemizi daha da biliyor. Ne kadar saldırsanız saldırın bay burjuvazi; YIKILACAĞINIZ!..

Tutsak Gazeteci Ve Avukatlar İçin Açıklama

Tutuklu Cumhuriyet gazetesi çalışanları ve tutuklu avukatlar için Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünde basın açıklaması yapıldı.

Cumhuriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Murat Sabuncu, İcra Kurulu Başkanı Akın Atalay, Yayın Danışmanı ve yazar Kadri Gürsel, muhabir Ahmet Şık ve muhasebe çalışanı Emre İper'in tutuklu olarak yargılandığı dava, İstanbul 27. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam ediyor.

25 Eylül günü görülen duruşma öncesi tutuklu Cumhuriyet gazetesi çalışanları ve geçtiğimiz gün tutuklanan ÇHD üyesi HHB avukatları için Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünde basın açıklaması yapıldı.

"Gazetecilere Özgürlük", "Herkes İçin Adalet" ve "Savunmaya Özgürlük!" pankartlarının açıldığı eylemde ilk olarak Cumhuriyet Davası Koordinasyonu adına basın açıklamasını Cumhuriyet Gazetesi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü ve DİSK/Basin-İş Başkanı Faruk Eren okudu, ilk duruşmada iddianamenin çökmesine karşın hâlâ 5 kişinin Cumhuriyet davasında tutuklu olduğunu belirtti. 160'ı aşkın gazetecinin tutuklu olduğu Türkiye'nin gazeteci hapisanesine döndüğünü ifade eden Eren, "Haber vermek, haber almak ve haber olmak haktır. Basın özgürlüğü önündeki engellere son verilsin. Gazetecilere özgürlük"

sözleriyle açıklamayı sonlandırdı.

Ardından da avukat örgütleri adına Çağdaş Hukukçular Derneği'nden Av. Yaprak Türkmen tarafından basın açıklaması yapıldı.

Bir yıldır süren OHAL ve KHK saldırılarının teşhir edildiği açıklamada, direnen herkesin gözaltı ve tutuklama saldırısına maruz kaldığı belirtildi; Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın da 201 gündür açlık grevinde oldukları hatırlatıldı. Cumhuriyet gazetesi çalışanlarının da Nuriye ve Semih gibi komplö ve siyasi karar ile tutuklandıkları vurgulandı. Son olarak da HHB avukatlarına yönelik basın ve tutuklama saldırısı teşhir edildi. 14 avukatın tutuklanması ve 9 gün boyunca polis tarafından sistematik işkenceye uğraması kınanarak "Avukatlar sadece mesleklerini inandıkları şekilde icra etmeleri ve Nuriye ve Semih'in avukatlığını yapmaları sebebi ile tutuklandılar" denildi.

Savunmaya yönelik saldırıların sonlandırılması, tutuklu avukatların serbest bırakılması talepleri dile getirilirken direnenlerin avukatlığını yapmaya devam edecekleri ve Nuriye ile Semih'in avukatlığını sürdürecekleri vurgulanarak açıklama sonlandırıldı.

Açıklamaların ardından avukatlar, meslektaşlarının tutukluluğuna itiraz için adliyeye girdi.

Bu esnada dinci-gerici Ahsen TV'nin muhabiri şov ve propaganda yapmaya çalıştı. Tepki gösterilmesi üzerine şovunu tek birle sürdürdü. Uzun süre izlemekle yetinen polis ise bir süre sonra gerici muhabiri korumaya alarak kendi araçlarıyla uzaklaştırdı.

Kadınlara Sürüş Özgürlüğü(!)

Suudi Arabistan lütfetti, kadınlar artık araba kullanabilecek...

Araba kullanma yasağına karşı yıllardır mücadele eden Suudi Arabistanlı kadınlar, Haziran 2018'den itibaren ehliyet alabilecek.

Kadınlar Suudi Arabistan'da 2011'den bu yana kampanyalar düzenliyor,

sokaklarda araba kullanırken çektikleri fotoğrafları sosyal medyadan paylaşıyorlardı. Bu eylemler sırasında 47 kadın tutuklanarak cezalandırılmıştı. Kadınlar 2018 Haziran'ından itibaren ehliyet alabile de, kadınlara yönelik diğer yasaklar sürüyor.

Erkekler kadınlara "velilik" yaparken, kadınlar pasaport almak, yurtdışına seyahat etmek, banka hesabı açmak, şirket kurmak, isteğe bağlı ameliyat yaptırmak, hapisaneden çıkmak gibi şeyler için erkeklerden izin almak zorunda. Bir erkeğin şahitliği, iki kadının şahitliğine denk tutuluyor hala.

Amerika Emperyalizminin Davetleri Kabulümüzdür

ABD ile Sosyalist Kore arasındaki restleşme devam ediyor. Trump'ın Birleşmiş Milletler'de yaptığı konuşmada "Kuzey Kore'yi yok etmekten başka çaremiz kalmaz, ABD buna hazır, istekli" sözleri, KDHC tarafından "savaş ilanı" olarak algılandı. Hemen ardından da ABD savaş uçakları KDHC hava sahasını ihlal etti, Dışişleri Bakanı "Hava sahamıza girmemiş olsalar bile ABD'nin stratejik bombardıman uçaklarını vurma hakkımız var" dedi.

Aynı gün, Başkent Pyongyang'da ABD karşıtı miting düzenlendi, yüzbinden fazla kişi katıldı. Mitingde yapılan konuşmalarda, "kesin intikam" ve "Amerikan emperyalistlerine ölüm" sloganları atıldı.

BURJUVAZİNİN YALANLARI KOMÜNİSTLERİN ŞIARLARI

ÖZGÜR GÜVEN

Burjuvazinin propaganda argümanları her zaman yalana, gerçeğin ters yüz edilmesine dayanır. Düzen güçleriyle devrimci güçler arasındaki mücadele, bir yanıyla yalanla gerçeğin de mücadelesidir.

Burjuva sınıfın ve tekeli sermaye egemenliğinin devamı için çalışan düzen partilerinin komünistlere, sosyalistlere, devrimcilere, Kürt halkının özgürlüğünü savunulara; yani proletarya ve halkların kurtuluşu için mücadele eden güçlere karşı sürdürdüğü sistemli karşı propaganda, her zaman gerçek dışı bilgilere, yalana, demagojiye dayanır. Uzun yıllardan beri komünistlere ve komünizme karşı yürütülen bu sistemli ideolojik saldırı kampanyası, bir dönem komünist sözcüğünün adeta bir küfür olarak algılanmasına bile yol açmıştı. Bugün hükümet partisinin komünizme karşı mücadele derneklerinde yetişen yöneticilerinin kafası halen bu noktada. Bu çirkinlik zaman zaman dillerine de yansıyor. Bunun yalan olduğunu bile bile söylüyorlar. Üstelik sadece bu değil, halkların yaşamını ilgilendiren pek çok konuda açıklanan yalan söylüyorlar. Nazi propagandaya bakın Göbels'in öğütlerine uyuyorlar: Toplumun bir yalana inanmasını istiyorsan bu yalanı sürekli tekrarlayacaksın öğütüne. Tekelci sermayenin politik temsilcileri tam da bunu yapıyor.

Devrimci güçler, özellikle komünistler burjuvazinin bu karalama kampanyalarına, yalana dayalı propaganda saldırılarına karşı etkin ve aktif bir faaliyet sürdürmeli, karşı propagandayı boşa çıkarmalıdır. Devrimle karşı devrim arasında bu alanda süren mücadele ideolojik mücadeledir. Bu, aynı zamanda örgütlenme faaliyetinin ve politik mücadelenin de bir parçasıdır.

Burjuva devrimler çağında burjuvazi, özgürlük, eşitlik, kardeşlik ilkelerini öne sürdü, şiar edindi. Ama burjuva devrimler bu ilkeler için yapılmadı. Bu devrimler tarihsel bir zorunluluk olarak gündeme geldi. Feodal toplumsal sistemin mülkiyet ilişkileri, üretim örgütlenmesi, sosyal yapısı ve bütün kurumsal işleyişi burjuvazinin gelişmesini engelliyordu. Burjuva devrimler, burjuva sınıf için bir ölüm-kalım sorunu olmuştur. Burjuvazi geniş halk yığınlarını peşinden sürüklemek, kendi amaçlarını ve hedeflerini bütün toplumsal kesimlere yayılan, geniş yığınların amaçları ve hedefleri durumuna getirebilmek için bu ilkeleri öne sürdü.

Modern burjuva toplum açısından bu durum biraz daha farklı gibi görünebilir. Ama özünde burjuvazi aynı amaçla hareket eder. Burjuvazi, kendi sınıf egemenliğini sürdürülebilmek için nüfusun geniş kesimlerini ideolojik olarak etkisi altına almayı amaçlar. Zira egemenliğin devamı nüfusun belirli bir kesiminin buna rıza göstermesine bağlıdır. Sadece burjuva nüfusa dayanarak egemen olamaz. Burjuvalar toplam nüfusun küçük bir azınlığını oluşturur. Bu nedenle nüfusun belli bir kesimini daha kendi egemenliğine razı etmek durumundadır. Bu rıza üretimini gerçekleştirebilmek amacıyla sermayenin politik temsilcileri olan düzen partilerinin ve önde gelen diğer temsilcilerinin bugüne kadar pek çok slogan ürettiklerini biliyoruz. Burjuva sloganlar ve bu sloganlarda ifade edilen hedefler pratikte hep iflas ettiler. Bu nedenle toplumun, özellikle emekçi sınıfın geniş kesimleri açısından artık hiçbir şey ifade etmiyorlar. Burjuva sınıf ve düzen partileri işi ve emekçi yığınları aldatmak, peşinden sürüklemek için bu sefer bizzat işçi ve emekçilerin sloganlarına başvurmaya başladılar. İşçi ve emekçi sınıflar adına hareket eden sendikacıların ve küçük burjuva partilerin, sloganlarını, hedeflerini sahiplenmeye, öne çıkarmaya, kullanmaya başladılar. CHP'den TUSİAD'a kadar pek çok tekelci sermayenin partileri, kurumları ve sözcüleri "adalet", "gelir dağılımındaki eşitsizlik", "işsizlik", "açlık" vb. konulardan bahsetmeye başladılar.

Burjuvazi kitleleri etkilemek için her defasında yalana başvururken komünistler ise gerçeklere başvurur, gerçekleri açıklarlar. Komünistlerin şiarları, her şeyden önce proletaryanın hedeflerini açık seçik ve özlü olarak ifade eder. Bu şiarlar açık oldukları kadar nesnelidir. Çünkü hem materyalist bir temele dayanır hem de diyalektik materyalist yöntemle belirlenir. Bu belirleme ciddi bilimsel çalışmalarla yapılabilir. Bilimsel araştırmaya ve çabaya gerek duymadan, sırf retorik dayanak atılan hoş ama boş şiarlar etkili olmaz. Çünkü bu şiarlar toplumdaki gerçek çelişki ve çatışmalara dayanmazlar. Gerçek yaşamı bilimsel olarak çözümlenmeden; dönemin nesnel koşullarına ve gelişmenin yönüne bakılmadan belirlendikleri için çözüm üretmekte yetersiz kalırlar. Emekçi yığınlar, ezilenlere yaşadıkları sorunların çözüm yolunu göstermeyen bu şiarlar etkili olamazlar. Bir dönem için etkili olsalar bile proletarya ve halklara devrim yürüyüşünde doğru hedefler göstermeyen bu şiarlar etkili olamazlar; daha ileri gitmelerinde yardım edemezler. Kaba teorilere dayanan, böyle yüzeysel şiarların dayandığı politik sonuçlar, proletarya ve halklara devrimci hedefler gösteremez. Verilen mücadelenin içeriğini zayıflatır, devrimci mücadeleyi zaafa uğratar. Proletarya ve halkların devrim ve iktidar hedefini muğlaklaştırır.

Komünistlerin şiarları ciddi teorik incelemeye, birikime, nesnel analizlere, bilimsel çalışmalara dayanır, dayanmalıdır. Çünkü komünistlerin proletaryadan ayrı bir hedefleri yoktur. Komünistlerin bütün amacı ekonomik ve politik kurtuluşu için proletaryaya yardımcı olmaktır. Dönemsel taktik hedefleri belirlerken bile asıl hedefi, sınıfların ortadan kaldırılması hedefini gözeterek proletaryaya gerçek kurtuluş yolunu gösterirler.

KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI

TAYLAN IŞIK

Güney Kürdistan'da referandum yapıldı ve Kürt ulusunun Güney Kürdistan'daki parçası iradesini kendi bağımsız devletini kurmaktan yana kullandı. Bu, Kürt ulusunun en doğal hakkıdır.

Kürt ulusunun yüzyıllar sonra geldiği bu nokta, Kürt halkının kahraman mücadelesinin ve ödediği büyük bedellerin sonucudur. Bu nokta bir dönüm noktasıdır; Kürt ulusunun tam demokrasi ve sosyalizmle gerçek anlamını bulacak olan özgürlüğüne uzanan yolun başlangıç noktasıdır.

Bu yolun zor, engembeli ve engellerle dolu olduğu bir gerçektir. Emperyalizm ve bölge gerici devletleri bu engellerin başında geliyor. Bölge gerici devletlerinin Kürt ulusunun özgürlüğü söz konusu olduğunda aralarındaki tüm çelişki ve çatışmaları bir kenara bırakarak nasıl ağız birliği ettiklerini gördük, görüyoruz.

Kürdistan'ın dört parçaya bölünerek bölge gerici devletleri tarafından ilhak edilmesinin ve Kürt ulusunun ezilen ulus durumuna getirilmesinin baş müsebbibi emperyalist devletlerdir. Bu emperyalizmin doğasına uygundur; zira emperyalizmin temel özelliği ulusları ezen ve ezilen uluslar olarak ayırması; bir avuç zengin ulusun dünyanın geri kalan uluslarını ezmesi, kölelik altında tutmasıdır.

Bu yüzden Kürt ulusu, emperyalizme dayanarak, ona güvenerek ya da onunla işbirliği yapan "kendi" burjuvazisi öncülüğünde tam demokrasiye ve gerçek özgürlüğe kavuşamaz. Ezilen ulus burjuvazisi için önemli olan kendi sınıfının çıkarlarıdır. O bu çıkarları her şeyin üstünde tutar ve bu çıkarlar için ulusun en yaşamsal çıkarlarını feda etmeye her zaman hazırdır. Ezilen ulus burjuva sınıfı, halkın büyük mücadeleler ve bedeller ödeyerek elde ettiği statü ve kazanımları ulusun gerçek özgürlüğü ve tam demokrasi için değil kendi konumunu sağlamlaştırmak için kulla-

nır.

Tam da bu nedenle burjuva sınıfın önderlik ettiği bir mücadele ezilen ulusa, Kürt ulusuna daha çok acı, kan ve gözyaşı getirmekten başka bir sonuca yol açmaz.

Buna rağmen Kürt ulusunun tam demokrasiye ve gerçek özgürlüğe ulaşması mümkündür ve bu gerçekleşecektir. Kürt halkının tam demokrasi, gerçek özgürlük ve sosyalizm mücadelesi, Ortadoğu'da, Irak ve Suriye'de devrimci durumun olgunlaşmasına büyük katkı yapmıştır. Bu sayede şimdi, Bağdat ve Şam'ı demokratikleştirmek, Irak ve Suriye demokratik devrimini geliştirip tamamlamak; bu iki ilhakçı devlette devrimci demokratik iktidarlara yol açmak her zamankinden daha çok mümkün hale geldi.

Kürt ulusu, emperyalizme dayanarak, ona güvenerek ya da onunla işbirliği yapan "kendi" burjuvazisi öncülüğünde tam demokrasiye ve gerçek özgürlüğe kavuşamaz. Ezilen ulus burjuvazisi için önemli olan kendi sınıfının çıkarlarıdır. O bu çıkarları her şeyin üstünde tutar ve bu çıkarlar için ulusun en yaşamsal çıkarlarını feda etmeye her zaman hazırdır. Ezilen ulus burjuva sınıfı, halkın büyük mücadeleler ve bedeller ödeyerek elde ettiği statü ve kazanımları ulusun gerçek özgürlüğü ve tam demokrasi için değil kendi konumunu sağlamlaştırmak için kullanır.

Kürt ulusunun gerçek özgürlük ve tam demokrasi mücadelesinin öncülüğünü Kürt burjuva sınıfına bırakmadan, gerçek bir zafere ulaştırmak için Kürdistan devrimci güçleri anti-emperyalist, anti-kapitalist, her türden gericiğe karşı ve tüm işgalleri reddeden bir demokratik devrim programını ilan etmelidir.

"Kuşkusuz bu yol, bölge gericiğini ve emperyalizmi karşısına alacaktır. Ama buna karşılık, bu girişim, tüm demokrasi ve sosyalizm güçleri ile dünya halklarının desteğini de alacaktır. Mücadelenin, savaşın çok açık ve net şekilde, demokrasiden yana olan halk güçleri ile gericiikten yana olan burjuvazi arasında gerçekleştiğinin ve Kürt halkının bu mücadelenin önemli bir parçası olduğunun görülmesi, Irak ve Suriye'nin demokratikleşmesinin, dolayısıyla, Kürt ulusunun özgürlüğünün olanağını yaratacaktır."

Kürt, Arap, Pers ve Türk halklarının demokrasi cephesinde bir araya gelip mücadele etmesi, dünya demokrasi ve devrim güçlerinden güçlü destek alacaktır. Bugün dünyanın dört bir yanından gelip Rojava'da savaşanların ortak paydası, demokrasi ve sosyalizme olan inançlarıdır. Kapitalizme olan düşmanlıklarıdır. Dolayısıyla bu desteği büyütmek mümkündür"

Bu sayede emperyalist-kapitalist dünyanın milliyetçilik ve dinsel temelde savaşları körükleyerek, halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesini ezme politikasının da önüne geçilebilir. Tarihsel birikim ve yakalanan olanaklar bunun başarılabilirliğini gösteriyor. Bu yolda ilerlendiği takdirde ne Şam'ı ne de Bağdat'ı elinde bulunduran burjuvazinin kazanma şansı vardır. Bu yoldan ilerlendiğinde bölge gericiğini ayakta tutmaya çalışan başkentlerin ayakta kalma şansı da yoktur. Emperyalist-kapitalist dünyanın bu yürüyüşü engelleyecek gücü de yoktur.

Şimdi her yerde devrim zamanı!"

"İşimizi İstemeye Devam Ediyoruz"

KHK ile atıldıkları işlerini geri isteyen, bunun için açlık grevine başlayan iki eğitimci Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya yönelik saldırılar, saldırılar artarak sürüyor.

Her eylemlerine saldırılan Nuriye ve Semih açlık grevine başladıklarında da tutuklanarak cezaevine gönderildiler. Ve ilk duruşmaları öncesi 16 avukatı gözaltına alındı, 14'ü tutuklandı. Suçları ise ağırdı. Nuriye ve Semih'i savunmak, polislin öldürdüğü Dilek Doğan ve Berkin Elvan, uyuşturucu çetesinin öldürdüğü Hasan Ferit Gedik davalarına bakmaları, Sur, Cizre, Silvan, Reyhanlı, Soma ve Ermenek ile ilgili heyet oluşturmaları...

Bu "ağır suçları" işleyen avukatlar Didem Baydar, Şükriye Erden, Ayşegül Çağatay, Ebru Timtik, Aytaç Ünsal, Zehra Özdemir, Yağmur Ereren, Engin Gökoğlu, Süleyman Gökten, Aycan Çiçek, Naciye Demir, Behiç Aşçı, Barkın Timtik ve Özgür Yılmaz 20 Eylül günü tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Ve Nuriye ile Semih'in 2. duruşmalarına yine 2 gün kala Nuriye Gülmen Sincan Cezaevi hastanesindeki hücresinden zorla kaçırılarak Numune Hastanesi yoğun bakım servisine götürüldü. Yoğun bakım ünitesinin kapısına jandarma etten duvar ördü, refakatçisi yanına alınmadı. Hastane önünde Nuriye için oturma eylemi yapılırken, akşam saatlerinde de Nuriye ve Semih ile Dayanışma tarafından Ankara, İstanbul ve İzmir'de eylemler düzenlendi, "Zorla Müdahale Cinayettir, Cinayete Ortak Olmayacağız, Yaşatacağız" denildi.

Nuriye Ve Semih'e Derhal Özgürlük

Ve Nuriye ve Semih'in 2. duruşması Sincan Cezaevi Duruşma Salonu'nda başladı. Duruşma için bir çok ilden çok sayıda avukat, baro başkanı müdahil olmak için gelmişti.

Nuriye duruşmaya getirilmezken, Semih sıkılı yumruğu ile karşıladı gelenleri. Mahkeme heyeti Semih ve birlikte yargılandıkları Acun Karadağ'dan sadece 3'er avukat seçmelerini isterken, onlar gelen gelen her avukatın kendilerine müdahil olabileceğini söyleyerek reddettiler. Heyet 3 avuktandan fazlasını dinlemeyeceğini söyledi.

İfadelerini veren Semih, mahkeme heyetini ve faşizmi yargılıyordu "Anadolu'da baba İshak, dönem dönsün ben dönmez diyen Pir Sultan'ım... Filistin intifadasında siyonizme karşı dövüşen Filistinliyim. Bizim yaşadığımız zulüm yeni icad olmadı. Bizim sınıfımız ezilenlerin

ve sömürülenlerin sınıfıdır. Sizin ne hüküm verdiğinizin ne önemi var, bu mahkeme niye kuruldu? Şimdi verin kararınızı perde kapansın; dost dost ille kavga..." diyerek.

Acun Karadağ ise Nuriye duruşmaya getirilip savunmasını yapana kadar savunma yapmayacağına söyledi.

Duruşmada Dr.Metin Bakkalcı'nın açlık grevinin olası etkileri üzerine görüşüne başvuruldu, ardından avukatların beyanlarıyla devam etti. Savcı, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın Adli Tıp Kurumu'na sevk ile değerlendirme raporu alınmasını, tutukluluklarının devamını istedi. Mahkeme heyeti de, tutuklu açlık grevi eylemcileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın tutukluluğunun devamına karar verdi, duruşma, 20 Ekim'e ertelendi.

Kadıköy'de Eylemler Sürüyor

Nuriye ve Semih İçin Dayanışma, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın taleplerini dile getirmek için açlık grevinin 198. ve 205. günlerinde "İşimizi Geri İstiyoruz" pankartı ve fotoğrafları açıldı.

22 Eylül günü yapılan eylemde TİHV İstanbul Temsilcisi Ümit Efe "Biz biliyoruz ki, tarih bu sessiz çığlığı halkların bilincine bir nakış gibi işledi" derken, Av. Seher Dursun ise Nuriye ve Semih'in avukatlarından 16'sının gözaltına alındığını ve 14 avukatın tutuklandığını hatırlattı. Dayanışma adına basın açıklamasını Ezgi Yergin okudu.

Eylemde, hayatını kaybeden Cumartesi Anneleri'nden Güzel Şahin de anıldı. Onun vasiyeti üzerine "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganı atılarak "Güzel Ana sıkılı yumruğuyla hep aramızda olacak" denildi.

29 Eylül günü yapılan eylemde ise ilk olarak ÇHD'li avukat Tamer Doğan konuştu, Nuriye ve Semih'in serbest bırakılan avukatlarından Av.Ahmet Mandacı'nın aynı dosyadan tekrar gözaltına alındığını söyledi; bir gün önce yapılan duruşmayı ise "bir hukuk cinayeti" olarak tanımladı.

Okunan basın açıklamasında ise Nuriye ve Semih'in avukatlarının tutuklanmasına, Nuriye'nin kan örneği verme dayatmasıyla duruşmaya çıkarılmamasına değinilerek savunma haklarının gasp edildiği söylendi.

TARİHİ KAUŞAK

İ.CEVAT ÇETİNER

2003 yılında Saddam liderliğindeki Baas iktidarının yıkılması, Bağdat'ta iradesi zayıf bir merkezi hükümetin kurulmasıyla sonuçlandı. Bağdat'ın, yani Arap burjuva egemenliğinin iradesinin zayıflamasının sonucunda ise, Irak'ın kuzeyinde IKBY(Federal Kürdistan) ortaya çıktı.

2011 yılında Esad liderliğindeki Baas iktidarının yıkılması için başlatılan savaş ise, Baas'ın çeşitli uluslararası güçlerden aldığı destekle direnmesi sonucu amacına ulaşamadı. Baas, Suriye'de halen iktidarını koruyor. Fakat yaşanan iç savaş, Şam'ın ülke genelindeki iradesini zayıflattı. Şam'ın, yani Baas'ı destekleyen Arap burjuva egemenliğin zayıf düşmesinin yarattığı iktidar boşluğunda ise Kürtler önderliğinde Suriye Demokratik Federasyonu ortaya çıktı.

Ve böylece -Irak ve Suriye'deki gelişmelerin sonucu- Kürt ulusu tarihinde daha önce elde edemediği bir konum, güç, avantaj elde etmiş oldu. Bu, tartışılmazdır. Türkiye'de, İran'da süren demokrasi ve devrim mücadelesinde Kürt halkının kapladığı önemli yeri de buna eklemek gerekir.

Burada unutulmaması ve altı çizilmesi gereken şey, Kürt ulusunun bu konumu Irak ve Suriye'de demokratik bir dönüşüm olmadan elde ettiğidir. Yani Bağdat ve Şam'da halen UKKTH'yi reddeden, anti-demokratik burjuva iktidarlar vardır.

Hiç şüphelenmez ki, bu durum, hem Irak, hem de Suriye'deki Kürt halkının ve demokrasi güçlerinin kazanımlarını tehdit ediyor. Statüsü resmileşmiş olmasına ve anayasal kazanımları olmasına rağmen Bağdat, UKKTH'yi gerekirse zorla engelleyeceğini açıkladı. Suriye'de Kürtler şimdilik UKKTH'yi gündeme almadığı halde, Suriye sınırları içinde bir çözüme razı olduğunu söylediği halde, Şam, özerk ya da federatif bir Suriye konusunda dahi net tavır açıklamıyor. Belli ki gelişmeleri takip etmeyi, önüne çıkacak fırsatları kullanarak Kürtleri ve demokrasi güçlerini en geri noktaya itmeyi planlıyor.

Tüm bunlara bakıldığında, Irak ve Suriye'deki demokrasi güçlerinin ve Kürt halkının tarihi bir kavşağa geldiği görülüyor. Üç ana yola açılan bir kavşağa.

Birincisi Bağdat ile Şam'ın demokratikleştirilmesiyle ilgilenmeksizin

Kürdistan'ın halk demokrasisi temelinde özgürleştirilmesi yoludur. Bu yürüyüşe sadece Bağdat ile Şam'ın itiraz etmeyeceği aşikardır. Tüm bölge gericiği buna şiddetle karşı çıkacak, Bağdat ile Şam'ın ardında saf tutacaktır. Sadece bölge gericiğinin değil emperyalist devletlerin de Bağdat ve Şam'ı destekleyeceğine kuşku yok.

Emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası olarak kendi kaderini tayin hakkını kullanmak isteyen IKBY'nin aldığı tehditler ortadayken Kürdistan emperyalist-kapitalist sistemden koparak kendi kaderini tayin hakkını kullanmak istemesi durumunda nasıl bir "tepki" olacağını siz düşünün.

Zaten büyük bir kriz ve çöküş içinde olan emperyalist-kapitalist dünyanın tam da bu dönemde isteyeceği en son şey, dünya halklarına demokrasi ve sömürsüz bir yaşamın mümkün olduğunu gösteren bir örneğin ortaya çıkmasıdır. Tüm dünyada isyan halinde olan halkların bu örneği hızla takip edeceğini onlar da biliyor. Böyle bir örneğin olmaması için her türlü insanlık dışı yola başvuracaklarına ve iktidarları buna teşvik edeceklerine kuşku yok. Saddam'ın Halepçe'de, Türkiye'nin Cizre-Sur'da, bölge gericiğinin IŞİD vb eliyle Suriye'de, Afganistan'da, Yemen'de vb yaptıkları unutulmamalıdır.

Bu tezi temel alarak yola çıkan Kuzey'in ulusal kurtuluş hareketinin, gelişen noktada "Ankara'ya demokrasi Kürdistan'a özgürlük" demesi de bu gerçekliğe dayanıyor. Tarih, işgalci güçleri atarak demokratik ve özgür Kürdistan kurulabileceği anlayışını çökertti. Artık halkların mücadele birliği, demokrasi ve devrim cephesi örülmeye çalışılıyor.

İkinci yol, yine işgalci ulusal inkarcı devlet güçlerini atarak Kürdistan'ın özgürleştirilmesi, ama yukarıda belirttiğimiz handikapı aşmak için uluslararası güçlerin desteğini de sağlama yoludur. Peki ama hangi güçlerin desteğini?

Zamanında sosyalist bloğun Çin'e, Cezayir'e, Angola'ya, yani ulusal demokratik kurtuluş mücadelesi yürüten ülkelere destek sunduğunu biliyoruz. Bu destek sayesinde emperyalist-kapitalist dünyanın ve işgalci devletlerin zorbalığı frenlendi, engellendi, etkisizleştirildi. Ama şimdi sosyalist blok olmadığı gibi böylesi desteği sunacak güçte sosyalist ülke de yok.

Emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası olarak kendi kaderini tayin hakkını kullanmak isteyen IKBY'nin aldığı tehditler ortadayken Kürd halkının emperyalist-kapitalist sistemden koparak kendi kaderini tayin hakkını kullanmak istemesi durumunda nasıl bir "tepki" olacağını siz düşünün.

Zaten büyük bir kriz ve çöküş içinde olan emperyalist-kapitalist dünyanın tam da bu dönemde isteyeceği en son şey, dünya halklarına demokrasi ve sömürsüz bir yaşamın mümkün olduğunu gösteren bir örneğin ortaya çıkmasıdır. Tüm dünyada isyan halinde olan halkların bu örneği hızla takip edeceğini onlar da biliyor.

Dolayısıyla bu yolda yürüyebilmek için tek olasılık kalıyor. O da emperyalist-kapitalist sistemin çelişkilerinden yararlanmak.

Barzani bu politikayı izleyerek IKBY'nin oluşmasını, statü elde etmesini ve statüsünü kurmasını sağladı. Bu da elbette ki gözden kaçırılmaması gereken şey, Barzani'nin sadece emperyalist-kapitalist sistemin çelişkilerinden yararlanmadığı, ona eklemeliydi. ABD ve Türk burjuvazisinin himayesi altında olduğudur. Bunun, Barzani liderliğindeki KDP'nin burjuva hareket olması nedeniyle hem doğal hem de sorunsuz bir şekilde gerçekleştiğini unutmamak gerekir.

Lakin burjuva önderliğindeki IKBY, burjuva dünyaya bu kadar eklemeli ve onun bölgedeki gücü haline gelmiş olmasına karşın, kendi kaderini tayin hakkını kullanmak istediğinde en yakın müttefikinden dahi sert tepkiler aldı. Bu tepkilere rağmen Barzani amacına ulaşabilir mi? Mümkün. Kürt ulusunun yakalamış olduğu güçlü konumdan yararlanarak, önce-

likle emperyalist güçleri kendi yanında saf tutmaya zorluyor. Bunu başardığı ölçüde, onlardan aldığı destek ve bölge ülkeleriyle geliştirdiği çok yönlü ilişkileri kullanarak, bölge devletlerini durumu kabullenmeye mecbur bırakabilir.

Peki bu şekilde kurulacak Kürdistan'ın demokratik yapıya sahip olması mümkün müdür? Elbette değil. Burjuvazinin önderliğinde ve emperyalizmin himayesinde kurulan bir devletin, demokratik olamayacağı kesindir. Ulusal sorunu çözmüş olan böyle bir devlette, tutarlı demokrasi, sınıf mücadelesi için koşullar daha da uygun hale gelmiş olacaktır sadece.

Rojava'nın hikayesi ise daha farklıdır. Emperyalist-kapitalist sistemin çelişkilerinden yararlanılmaya çalışıldığı aşikardır. Özellikle sosyalist bloğun dağılmasıyla birlikte, küçük burjuva sosyalist hareketlerde görülen savrulmanın UKH'de de olduğu bilinmektedir. Ve bunun sonucunda, emperyalist-kapitalist sistemin çelişkilerinden yararlanma anlayışının emperyalist-kapitalist sistemle düşman olmayan ilişkiler geliştirmeye evrildiği de bilinmektedir. Ama tüm bunlara rağmen Kürdistan yoksullarına ve emekçilerine dayanması, Kürdistan topraklarında kök salmış sosyalist mücadele geleneğinin ve entelektüel birikiminin etkisi ve baskısının üzerinde olması ve sosyalizmi hedefleyen bir kökenden gelmesi ayırt edici nitelikleridir. Kapitalizmin çöküşünde olmasının yarattığı nesnel durum ve bu niteliklerin etkisiyle de ki, Rojava'da komünler oluşturulmaya, kadınların özgürlüğünün geliştirilmesine vb. çalışılmaktadır.

Sözün özü, sosyalizmin etkilerini ve baskısını üzerinde taşıyan bir küçük burjuva hareketin tüm ikircikliğine sahiptir ve sergilemektedir. Bir yandan etkisi altında bulundurduğu topraklarda olumlu adımlar atarken, Şam'ın da demokratikleştirilmesi yönünde politikalar üretirken, diğer yandan ABD ile askeri işbirliğini sürdürmekte, emperyalist-kapitalist dünya ile ilişki geliştirmeye çalışmaktadır.

Dolayısıyla, Rojava'daki UKH'nin emperyalist-kapitalist dünyanın çelişkilerinden yararlanma politikasının sonuçları, vardığı nokta üzerine kesin bir hüküm vermek için erkendir. Suriye'nin geleceğinde belirsizlikler halen çoktur.

Bu süreci dikkatlice izlemek, yapıcı ve dostça eleştirilerde bulunmak

komünistlerin görevidir. Steril hiçbir devrim olmayacağı gerçekliğini, her devrimin kendine ait özgünlüklerinin olacağını bilerek, ama dünya proletaryasının ve halklarının yararına olacak bir gelişmeye de tavır almanın tarihsel sorumluluk olduğunu unutmadan hareket etmek, teorisinin gri yaşamın ise yeşil olduğunu bilen komünistlerin temel yaklaşımıdır.

Üçüncü yol ise, Bağdat ve Şam'ı demokratikleştirme yoludur. Elde edilmiş statü ve fiili kazanımları, her yol ve yöntemle bu amaca kanalize etmektir. Irak ve Suriye demokratik devrimini geliştirip tamamlamaktır. Bunun için anti-emperyalist, anti-kapitalist, her türden gericiğe karşı ve tüm işgalleri reddeden bir demokratik devrim programı açıklamaktır.

Kuşkusuz bu yol, bölge gericiğini ve emperyalizmi karşısına alacaktır. Ama bunun karşısında, tüm demokrasi ve sosyalizm güçleri ile dünya halklarının desteğini de olacaktır. Mücadelenin, savaşın çok açık ve net şekilde, demokrasiden yana olan halk güçleri ile gericiğinden yana olan burjuvazi arasında gerçekleştirilmesinin sağlanması ve Kürt halkının bu mücadelenin önemli bir parçası olduğunu görülmesi, Irak ve Suriye'nin demokratikleşmesinin, dolayısıyla da Kürt ulusunun özgürleşmesinin olanağını yaratacaktır. Kürt, Arap, Türk ve Pers halklarının demokrasi cephesinde bir araya gelip mücadele etmesi, dünya demokrasi ve sosyalizm güçlerinin güçlü destek alacaktır. Bugün dünyanın dört bir yandan gelip Rojava'da savaşanların ortak paydası, demokrasi ve sosyalizme olan inançlarıdır. Kapitalizme olan düşmanlıklarıdır. Dolayısıyla bu desteği büyütmek mümkündür.

Bu sayede emperyalist-kapitalist dünyanın milliyetçilik ve dinsel temelde savaşları körükleyerek, halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesini ezme politikasının da önüne geçilebilir. Tarihsel birikim ve yakalanan olanaklar bunun başarılabilmesini gösteriyor. Bu yolda ilerlendiği takdirde ne Şam'ın ne de Bağdat'ın elinde bulunduran burjuvazinin kazanma şansı vardır. Bu yoldan ilerlendiğinde bölge gericiğini ayakta tutmaya çalışan başkentlerin ayakta kalma şansı da yoktur. Emperyalist-kapitalist dünyanın bu yürüyüşü engellenebilecek gücü de yoktur. Şimdi her yerde devrim zamanı!

"Birlikte Kazanacağız"

HDP'nin düzenlediği Adalet ve Vicdan Nöbeti'nin dördüncüsü 24 Eylül günü Adana'da yapıldı.

Adana Uğur Mumcu Meydanı'nda yapılan mitinge HDK, DBP, KESK, CHP, TMMOB, Adana Tabip Odası, Adana Alevi Platformu ve siyasi kurumlar katıldı. OHAL'e ve alınan geniş güvenlik önlemlerine rağmen Adana halkı, miting alanını doldurdu.

Miting öncesi arama yapan polisler çantasında kitap ya da kalem bulunduran insanlara sıkıntı yaratarak halkı oyaladı. Ayrıca Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ'ın fotoğraflarının içeri geçirilmesine izin verilmedi.

HDP Adana İl Başkanı Hüseyin Beyaz "Miting amacımız vicdan ve adaleti bu ülkeye getirmek" dedi. Koma Pel ve Pınar Aydınlar'ın da sahne aldığı miting alanında Edirne F Tipi Kapalı Cezaevinde tutuklu bulunan Selahattin Demirtaş'ın mektubunun okunmasının ardından Demirtaş'ın seslendirdiği "Giden Kuşlar" şarkısı çalındı.

Daha sonra HDP Adana Milletvekili Meral Danış Beştaş söz aldı, tüm kesimlerin tehdit altına alındığını, sırf barış istedikleri için emekçilerin ihraç edildiğini, binlerce savcı ve hakimin ihraç edilip tutuklandığını, her kesimin baskı altında olduğunu belirtti. Türkiye'de adaletin olmadığını söyleyen Beştaş "Biz bu ülkeye adalet getireceğiz. AKP, MHP bu ülkede 20 milyon insanın gözüne baka baka Kürt düşmanlığı yapıyor, onların ittifakları ise Kürt düşmanlarıdır" dedi.

Ardından söz alan HDP Eş Genel Başkanı Serpil Kemalbay kitleyi selamlayarak 325 gündür HDP Eş Genel Başkanları'nın rehin tutulduğunu, yasama yürütme ve yargının AKP'nin elinde olmasına rağmen kendilerinden ve halktan korktuğunu söyledi. AKP'nin Suriyeli mülteci politikalarına da değinen Kemalbay, onları ucuz işçi olarak kullandığını ve ölüme terk ettiğini söyledi; kayyumların politikalarına da değinerek "Atadıkları kayyumların da yerine kayyum atıyorlar. Halkın seçilmişlerinin yerine kayyum atamak anti-demokratik bir uygulamadır" dedi. Konuşmasını "Birlikte kazanacağız. Direnenler mutlaka kazanacaktır" sözleriyle sonlandırdı.

Vicdan Adalet ve Demokrasi miting alanı HDP bayrakları ile süslenirken alana "Demokrasi Ve Barış İçin Durmayalım Faşizmi Durduralım", "Doğal Kültürel Varlıklar Talan Edilemez Toplumsal Barıştan Vazgeçilemez" pankartları asıldı.

Müzik ile başlayan miting müzik ve halaylarla coşku bir şekilde son buldu.

Musa Anter Ödül Töreni'ne Yasak

Yasakladıkları zaman, bir şeyleri olmaktan vazgeçireceklerini sanmaya devam ediyorlar. Onlar yasaklıyorsa birden bire "yasaklanan" yok oluyor, ortadan kayboluyor, hiç var olmamış gibi...

"Biz yasakladık oldu" denilen şeylerden sonucusu Musa Anter ve Özgür Basın Şehitleri Gazetecilik Ödülleri'nin verileceği ödül gecesi.

20 Eylül 1992'de Amed'de katledilen Musa Anter'in anısına 25 yıldır verilen bu ödül için, ölüm yıl dönümünde Özgürlükçü Demokrasi Gazetesi tarafından düzenlenecek ödül gecesi, Beyoğlu Kaymakamlığı tarafından yasaklandı...

"Gerekirse ödülleri kapı kapı dolaşarak elden veririz, yasaklayamazlar" diyen gazeteciler adına Özgür Gazeteciler İnisyatifi Sözcüsü Hakkı Bolcan'ın sözleri, herkesin düşüncelerine tercüman oluyor: "Bizler bundan sonra da ödüllerimizi vereceğiz. Apê Musa'nın miras olarak bıraktığı özgür basın geleneğine el uzanmasına izin vermeyeceğiz. Bunu da bir el uzatma olarak görüyoruz. Bunun için daha fazla gazetecilik yapacağız. Haberleri yerinde daha güçlü izleyeceğiz. Apê Musa'nın istekleri doğrultusunda yapacağız. Bizler bundan sonra da Apê Musa'nın yarattığı paradigma ruhu ile hareket edeceğiz. Haber nerdeyse biz ordayız. Haber ve özgür basın biridir. Kimse onu birbirinden ayıramaz. Apê Musa ve Özgür Basın budur. Bizler, bu saldırının ve diğer bütün saldırıların teşhir etmeye devam edeceğiz."

Musa Anter ve Özgür Basın Şehitleri

Yên Şehîden Çapemeniya Azad û Musa Anter

**İBB'den Kadir Topbaş'a anlamlı veda:
Bir sonraki yağışta sular altında kalacak
ilk altgeçide ismi verilecek.. Zaytung**

**Gençlerimizin uykularını kaçıyordu diyerek
TEOG'u kaldıran hükümetin aynı gerekçeyle kahveyi
de kaldırmasından endişe ediliyor... Zaytung**

Eğitim Sistemini Daha Da Geriletiyorlar

TÜBİTAK EVRİMİ YASAKLADI!

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

TEOG'un kaldırılmasıyla birlikte tartışmalar devam ediyor. TEOG' un yerine gelecek model henüz belirli değil.

MEB Müsteşarı, TEOG sisteminin yerine getirilmesi planlanan sistemin sınavsız bir geçiş olduğunu söylüyor. Temel eğitimden ortaöğretime geçerken öğrencilerin

kendi yetenekleri, ilgisi doğrultusuna göre liselere yerleşeceklerini söylüyor. TEOG' a ilişkin ise "TEOG denilen sistem öğrencilerin ortaöğretimdeki ortalamalarına göre liselere yerleşebilecekleri bir sistemdi, fakat bu sistem merkezi bir sınav sistemi haline geldi. Daha önce biz sınavsız geçişle ilgili modeller üretmiştik, bu da bir alternatif" diyor.

Müsteşar ana felsefenin öğrencilerin kendi yeteneklerine ve ilgisine yönelerek liselere yerleştirilmesi olduğunu birçok kez vurguluyor. Ne kadar öğrencileri düşünüyor gibi görünseler de, bunun için sınavsız geçiş gibi bir model yaratacaklarını belirtmeler de, bu eğitim sistemindeki derin çatlaklar için çözüm olmayacaktır.

Öğrencileri müfredat değişiklikleriyle, gericici uygulamalarla sorgulamayan, düşünmeyen bir nesil haline getirmek istediklerini görüyoruz. Bu temelde baktığımız zaman bu dinci-faşist iktidar eğitim sistemini daha da geriletmekten başka bir şey yapmıyor!

Bir Talan Hikayesi

Sermaye sınıfının ve dinci-faşist iktidarın, rant ve kar hırsından ötürü bu topraklardaki doğal yaşam alanlarına, ülkenin nefes alan yerlerine yönelik saldırıları gün geçtikçe artıyor. Cerattepe'nin, Trabzon yaylalarının yok edilmesi, binlerce dönümlük zeytinliklerin kesilerek ranta, talana kurban edilmesi aslında bir tesadüf değil, düzenli, örgütlü bir yıkım projesinin sonuçları.

Ve en son geçtiğimiz günlerde ODTÜ ormanının dozerler ile bir gece vakti yıkılması saldırı dalgasına yeni bir boyut kattı. Pervasızca, ağzından salyalar akarak sevinç çığlıkları atan sermayenin paralı sözcüleri bunu bir zafermiş gibi duyurdular. Aslında ODTÜ ormanının dozerlerle yok edilmesi, tek başına kar amaçlı yapılan bir saldırı değil, saldırının bir diğer boyutu ise gayet politik. 68 devrimci önderlerinin bin bir emekle dikip bugünler gelen ODTÜ ormanı okulun kendisiyle, duruşuyla her zaman devrimcilerin simgesi, devrimci mücadelenin güçlü olduğu bir yer konumundadır. Bu saldırı daha öncesinde üniversite içerisinde dinci-faşist örgütlenmelerin üniversite içine palazlanması ile üniversitenin geneline yayılan bir kuşatma mevcuttur.

Son dönemlerde üniversitelere dönük çok yönlü saldırılar bir taraftan militan ve politik genç kuşağın yetişmesini engellemek için şiddetlendi. ODTÜ'de rektörlük, polis, belediye işbirliği ile gerçekleşen bu son yıkım ve talan gençliğe dönük açık bir mesaj içeriyor. "Hiçbir yerde ve hiçbir koşulda sizi rahat bırakmayacağız, size rahat bir yaşam hücresi tanımayacağız." ODTÜ rektörünün çıkıp "Protokol imzalanırken bu kadar genişlik olacağını bilmiyordum" açıklamalarında bulunması bu saldırıdaki payının olduğuna bir kanıttır fakat kendini masum göstermeye çalışmaktadır. İşte böyle bir kuşatma sürecinde gençliğin tekil ve yerel kalan karşı koyuşu tek başına yeterli olmamaktadır.

Bundan dolayı bu süreçte çok daha sıkı ve militan bir birleşik mücadelenin kurulabilmesi için yoğun çabalara ve cüretli girişimlere ihtiyacımız var.

KOSMOSUN KARDEŞLİĞİ ADINA

Kosmosda bizden başka düşünen var mı
var

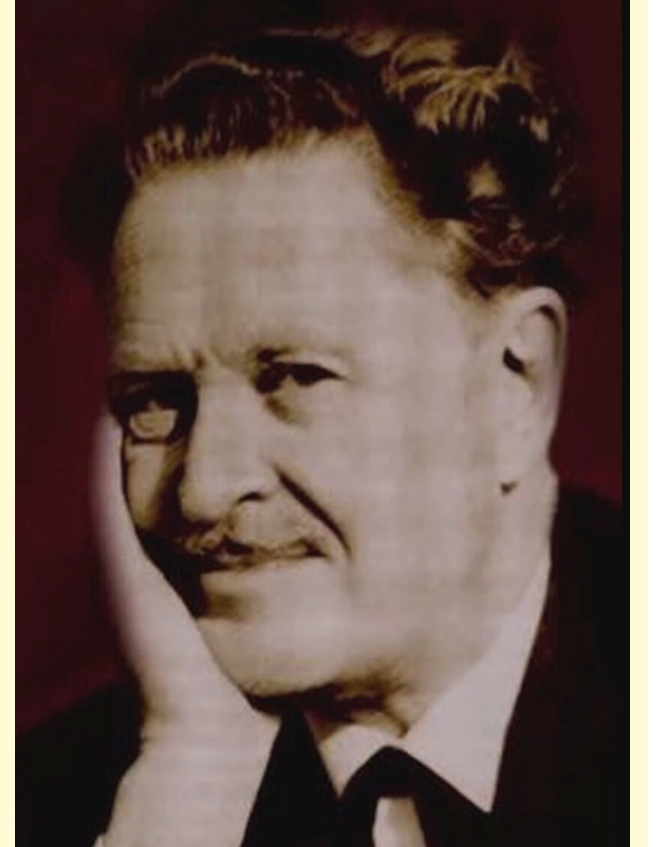
bize benzer mi
bilmiyorum
belki bizden güzeldir
bizona benzer mesela ama çayırda nazik
belki de akarsuyun şankına benzer
belki çirkindir bizden
karıncaya benzer mesela ama tıraktörden
iri

belki de kapı gıcirtısına benzer
belki ne güzeldir bizden ne de çirkin
belki tıpatıp bize benzer
ve yıldızlardan birinde
hangisinde bilmiyorum
yıldızlardan birinde konuşacak elçimiz
hangi dilde bilmiyorum
yıldızlardan birinde konuşacak elçimiz
onunla

Tovariş diyecek

söze bu sözle başlayacak biliyorum
Tovariş diyecek
ne üs kurmaya geldim yıldızına
ne petrol ne yemiş imtiyazı istemeğe
Kola-kola satacak da değilim
selamlamaya geldim seni yeryüzü
umutları adına,
bedava ekmek ve bedava karanfil
adına
mutlu emeklerde mutlu dinlenmeler
adına
"Yarin yanağından gayrı her yerde
her şeyde hep beraber"
diyebilmek adına
evlerin
yurtların
dünyaların
ve kosmosun kardeşliği adına

Nazım Hikmet

Bağımsızlık için Üniversite işgali

Katalonya' da yapılacak referandum oylaması için, bağımsızlık yanlısı binlerce öğrenci geçtiğimiz günlerde Barcelona Üniversitesi'ni işgal etti.

Bağımsızlığı isteyen kitle örgütlerinin çağrısı ile yapılıyor eylemler. 22 Eylül günü öğle saatlerinde yaklaşık üç bin öğrenci sloganlar

atarak, ellerinde bulunan dövizlerle birlikte Barcelona Üniversitesi'ni işgal etti.

1 Ekim günü yapılacak referandum oylamasıyla birlikte Barcelona Üniversitesi ile sınırlı kalmayan okul işgallerinin sayısı, ulusal polislerin yaptığı açıklamaya göre 163'e çıkmış durumda.

İspanya'nın özerk bölgesi Katalonya'da bağımsızlık referandumunda oy verme işlemi 1 Ekim günü birçok noktada başladı, fakat faşist İspanya hükümetinin yasadışı ilan ettiği oylama için ulusal polisler birçok noktada belirlenen okullardaki sandıklara el koymaya başladı. Aileler, öğrenciler, bağımsızlıkları için oylama alanlarını terk etmeyeceklerini belirterek büyük tepki gösterdiler ve bunun üzerine arbeye yaşandı.

Bu tepkilere liman işçileri de örgütlü bir şekilde katıldı. Polisleri ve askerleri taşıyan gemiler Katalonya'ya alınmadı. Barcelona liman işçileri sendikaları yaptıkları açıklamayla kararın Katalanların haklarını savunmak için alındığı söylenirken, birçok liman işçisi de eylemlere katıldı.

AÇIK UÇLU BİR SORU

ÖDP, KP, HTKP vd. : "Katalonya'nın cumhuriyet temelinde bağımsız bir devlet olmasını istiyor musunuz?"

Bakin silahlı hırsız ve katiller her coğrafyada kar maskeli ve teçhizatlı. Maske bir gizem yahut korku, bilemedin gasbın simgesi olabilir. Basit bir nesne bile sınıfsaldır. Zira üst yapı en sonunda alt yapıya hizmet eder.

Che'nin beresi, Marcos'un maskesi, Kara Panterlerin siyah yumruğu ezilen halkların ve sınıfların coşkusunun simgesi iken; örnek A'da görülen resim gasbın, hırsızlığın, tehdidin, burjuva özgürlük kavramının ikiyüzlülüğünün açık teşhididir.

Kapitalist devlet zoru; zora karşı zorla aşılabılır. Örgütlü ve silahlı gücü olmayan halklar ve sınıflar yenilmişlerdir. Halkların ve sınıfların yıllar içerisinde büyük bedeller ve özveri ile elde ettiği örgütlü gücü ve zor araçlarını terk etmesini istemek ahmaklıktır. Hafıza tazelemek için film veya kitap tavsiye edilmeyecektir!

Misal bizde savcılıklar, mahkemeler birer paralı lejyon yahut rehin alınmış! hukuk kuşlarıdır. Kürt olmak, sosyalist olmak artık, niteliğinden bağımsız suçtur. Hukukun görece

bağımsızlığı ancak ezilenlerin kitlesel ve eşik atatacak mücadelesi ile gerçek olabilir. Esasında ihtiyaç kalıncaya hale getirilip, teslim alınmalıdır.

Gene misal bizde "terör" edebiyatı ile zirhli araçlarla insanlar ezilmekte, açık infazlar gerçekleşmekte, muhalif mahallerde askeri noktalar oluşturulmakta, kentler obüslerle yıkılmakta, paramiliter örgütlenmeler hukuk ve kanunlar eliyle inşa edilmekte, "bağımsız-tarafsız" seçim saçmalığı rafa kaldırılmaktadır.

Devlet kavramı; taraf olmanın özeti. Siz güncel, verili durumdaki devleti devirmeden, onun bütün karşı örgütlenmesini parçalamadan özgürlüğe erişemezsiniz.

Karşı bir örgütlenme olan kapitalist devlet tüm kurumlarıyla yok edilmelidir. Halkların önündeki tarihsel görev budur.

Örnek B; Güney Kürdistan ve Katalonya referandumu! Bir kısım örgütler emperyalizm çağında gidip ayrılmak isteyen bu çilgin Katalonlar'a bir akıl vermeyecek mi? Emperyalizme hizmet ediyorsunuz demeyecek mi? Sizler koyu Katoliksiniz, gericileşirsiniz demeyecek mi?

ÖDP, KP, HTKP vd. ufuk açıcı ve enternasyonalist açıklamalar bekliyoruz. Yoksa garaziniz Barzaniye mi? Katalanlar Özgür Olacak...

Zor Tarihin Ebesidir!

Selahattin Demirtaş'ın F Tipindeki hücrelerinde twitter araması yapıldı, tweet atabileceğinden şüphelenilen tek elektrikli cihaz olan kettle gözaltına alındı...

Şanlı Ekim Devrimi'nin 100. Yılı...

Ekim Devrimi'nin 100. yılına itaf edilen, 14-23 Ekim tarihleri arasında Rusya'nın Sochi kentinde düzenlenecek olan Gençlik Ve Öğrenci Festivali'ne Türkiye ve Kürdistan'daki deneyimlerimizi, devrimci gençliğin mücadelesini aktarmak üzere Devrimci Öğrenci Birliği olarak bizler de katılıyoruz.

Hazırlıklarımız tüm hızıyla sürüyor. Böyle büyük bir festi-

valin gerçekleşmesi bizlere muazzam bir deneyim ve katkı sağlayacak. Devrimci bir süreçten geçtiğimiz dönemde, birlikte mücadelenin önem kazandığı günlerde, farklı kıtalardan gelen birçok ülkelerdeki öğrencilerle ve gençlikle enternasyonal mücadeleyi büyütmek önem arz eden bir konu.

Festival programında gençliği temsil etmek üzere Ortadoğu ülkesi olarak seminerlere katılıp kendimizi ifade etme şansı bulacağız. Festival programında yer alan birçok konu üzerinde sunumlara hazırlanıyoruz. Sunum konularımızın bir kısmı ise şöyle: "Öğrenci Hareketleri, Güncel İhtiyaçlar Ve Gençliğin Temel Hakları. Emperyalist Saldırganlığın Bir Sonucu Olarak

Müteci Krizi, Barışın İnşasında Dayanışmanın Gücü. Halklara Karşı Hükümetler Tarafından Bir Bahane Olarak Kullanılan Ohal Durumu Ve Zorunlu Tedbirlere Karşı Demokratik Ve Popüler Özgürlükler Ve Halklar İçin Mücadele. Kapitalist Krizler Altında Göçün Yoğunlaşması. Emperyalist Savaşlara Karşı Mücadele, Silahlanma Talebi Ve Yabancı Askeri Üslerin Yakınlığı Ve Ülkelermizin Emperyalist Planlara Dahil Olmaması..." gibi bir çok konuda sunum hazırlıklarımız devam ediyor.

Festivale giderken çeşitli materyaller götürme şansımız da olacak. İngilizce, Almanca, Arapça, İspanyolca, Türkçe gibi çeşitli dillerde bizi tanıtan bildirilerimiz, Ekim Devrimi'ni selamlayan 1917-2017 ŞİMDİ DEVRİM Zamanı şiarlı pankartımız, Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm şiarının yazılı olduğu posterlerimiz, Che tişörtlerimiz festival alanında olacak.

Denizlerden devraldığımız mücadele ruhunu yükseltmek, gençliğin dinanizmini yaşatmak, enternasyonal mücadeleyi her yerde büyütmek gençliğin temel hedefleridir!

Öğrencilerden Costa Rica'da Protesto

Costa Rica öğrencileri eğitim harcamalarının artışını protesto ettiler.

Costa Rica Üniversitesi'nden öğrenciler ve Ulusal Üniversite, 24 Eylül Salı günü San Jose'de bir protesto gösterisi düzenledi.

Öğrenciler, yasama meclis üyelerine ülkenin 2018 yılında yüksek öğrenim için ayrılacak bütçenin 1.3 yerine 1.5 olması yönündeki bir yasa onaylamaya çağırdı.

Öğrencilerin hükümete karşı protestolarının önümüzdeki haftalarda devam etmesi bekleniyor.

ABD Harp Akademisi'nin Mayıs ayında gerçekleşen mezuniyet töreninde kendisini piyade subayı olarak tanımlayan Rapone, üniformasının altında Che Guevara tişörtü giyip, şapkasının iç kısmına "COMMUNISM WILL WIN (Komünizm Kazanacak)" yazdı...

Böl Parçala Çalıştır!

Üçüncü Havalimanı'ndaki işçiler olarak, 1,5 aydır EHA'ya bağlı Taştan Elektrik'te çalışmaktayız. Bu 1,5 ay içerisinde, ücretlerin gecikmesi, zaten var olan 1 saatlik zorunlu mesaiye ek olarak 4 saatlik mesainin de genellikle eklenmesi (yani sabah 08.00'dan akşam 22.00'a 16 saatlik bir işgününün olması) gibi durumlar yaşıyoruz.

İlginç yanı ise 4 saatlik ek mesaiye işçilerin bakış açısı olumlu. 1800'lerde işçilerin iş saatini 18 saatten 12-14 saate indirmek için mücadele ettiğini göz önünde bulundurduğumuzda, bugün işçilerin 16 saat çalışmak için çaba harcamalarını çalışmayı sevmeleri olarak değil, çoğu aile geçindirdiğinden dolayı, mevcut yetersiz ekonomik durumlarını normale yükseltme çabası olduğunu görüyoruz.

Kapitalizm, tek iş sektöründe bile (örneğin elektrik), taşeronları çeşitli şirketler halinde ayırarak işçileri birbirinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Örneğin farklı şirketlerin adını taşıyan iş yeleklerini giyen işçilerin bilinçaltında, yeleklerde yazan farklı isimleri görünce "bu bizden değil" algısını oluşturmaya çalışıyor.

Bu durum, işçiler arasında birbirine yabancılaşma yarattığı için, karşılıklı ilişkileri zorlaştırıyor. İşçilerin yemek yediği, su içtiği yerler ve tuvaletler bile mühendis ve formenlerinkinden ayrı olarak düzenlenmiş. Çalıştığımız şirket olan Taştan Elektrik iş güvenliği ve sağlığı konusunda umursamaz bir tavır takınıyor. Eldiven ve spiral makinesi kullanırken takmamız gereken gözlüğü defalarca istediğimiz (ki İSİG uzmanları aksi durumda ceza yazacaklarını söyledikleri) halde hiçbir yanıt gelmedi. Bürokrat tabakada nasıl diyaloglar döndüğü ise bilinmiyor.

Yükseğe çıkarken giyilen emniyet kemerinin lanyardı kırık olmasına rağmen, biz iş güvenliği uzmanına söyleyene ve kemer iptal edilene kadar işçilere verildiğini, hatta iptal edildikten sonra bile işlemin patronlarca umursanmayıp, kemerin işçilere hala verildiğini gördük. Patron çoğu kez işçileri sağlıksız iş koşullarında çalıştırırken, işçilere İSİG uzmanları geldiğinde, kendi isminin verilerek "... böyle söyledi" demesini tembihliyor.

Tüm bunlardan anlaşılacak şu ki, işçi ve emekçiler faşist burjuvazinin iktidarını zor yoluyla devirip kendi iktidarını kurmadığı sürece, fabrikalarda, şantiyelerde, atölyelerde vs. sömürülecek, hor görülecek ve kendi emeğine yabancılaşmış emeği üzerinde söz söyleme hakkından yoksun bırakılacaktır.

İstanbul'dan Genç Bir İşçi

ÖNE ATILMA ZAMANI

UMUT GÜNEŞ

Her gün, her saat çelişkiler derinleşiyor, emekçilerle bu düzen arasındaki bağlar kopuyor. İşçi sınıfının ve gençliğin bu topraklarda, bu toplumsal sistem içinde geleceğe dair çok az beklentisi var. Kapitalizmin bu coğrafyada daha fazla sürdürülebilirliği yok, tabii bu gelişmeler ve somut durum tek başına devrimin zafere ulaşabilmesi için yeterli değil. Evet bu düzenle köprüleri yıkanlar, kopuş yaşayanların sayısını milyonlarla ifade edebiliriz. Ancak, genel kitle hareketinin eskisi kadar hareketli olmaması, devlet ve sermayenin saldırılarının çok yoğun ve sert olması saflarımızda bir dağınıklık yaratmış durumda. Üniversiteler çok ciddi bir biçimde kuşatılmış, faşizmin postalları altında inim inim iniyor. Okullardaki en demokratik kulüp faaliyetleri bile yasaklanıyor, işlevsizleştiriliyor. Yani üniversite, akademi, dediğimiz yer şu anda sermayenin arka bahçesi durumuna çevrilmiş, toplumsal sorunlardan izole edilmiş, ilgisiz, içi boş insanlardan oluşan dört tarafı duvarla çevrili bir yere dönüştürülmeye çalışılıyor. Binlerce demokrat, sosyalist akademisyenin işinden edilmesi, Orta Çağ karanlığını yansıtan eğitim müfredatlarının eğitim hayatına dahil edilmesi dindar-kindar nesiller için dinci-faşist iktidar açısından geleceğe dönük iyi bir yatırım gibi duruyor.

Böyle bir ortamda, okulların kuşatılıp kıışlara çevrildiği, belli bir sessizliğin hakim olduğu dönemde, üniversitelerde envai tür ve ideolojide sosyal-reformist, oportünist akımın gençliğin kafasını bulandırdığı durumda nasıl ön plana çıkacağız? Bu dönemde gençlik içinde nasıl bir güç örgütüne dönüşeceğiz?

Gençlik çalışmalarımızı yakın zamanlarda şöyle bir değerlendirdiğimizde kısa ve uzun dönem içerisinde başarılı ve başarısız birçok dönem geçirdik. Ancak bu deneyimlerin hepsi toplanıp, tek bir şeye tekabül eder. Siyasal faaliyetin düzenli, sıkı, denetimli ve disiplinli olmadığı hiçbir çalışma, sadece gençlik için demiyoruz, sonuç alıcı ve ön açıcı değildir. Çok yönlü yumruk sallayıp, başarısız olduktan ve enerjiyi, zamanı boşa harcadıktan sonra gerçekten de örgütlenme hızımızda ilerleme sağlayamıyoruz. İşte sorunu çözmek için belki de ilk adımı belirlemiş olduk. Siyasal faaliyetlerimizi sürdürürken kısa, orta ve uzun vadeli planlarımız başarılı kazanmamızı ve sürekli moral, motivasyonla çalışmamızı sağlayacaktır. Çalışmalarımızdaki ana ağırlığımız özellikle sonuç alabileceğimiz, potansiyelin yoğun olduğu, bölge, semt, lise ve üniversitelerde yoğunlaştırmalıyız. Buralarda kendimizi tanıtarak, yoğun ve çok yönlü çalışmalar ile sonuç alabiliriz. Bu çalışmalarda sürekli vurguladığımız DÖB örgütlenmesinin esnek olduğu ve herkese seslenebileceği gerçekliktir. Ne var ki bunu çalışmalarımızı yaparken ya da yeni gençlere temas ederken unutulmuyor.

Mahalle gençliği ile üniversite gençliği arasında kültürel olarak da yaşam alışkanlığı, istek, özlem ve düşünüş şekli olarak da farklılıklar bulunmakta. İşçi gençlik içinde samimi, özverili, dürüst olmak en temel karakteristik özellik olmalı iken, tabii her genç komünistin ahlaki olarak bu vasıflara sahip olması gerekir, öğrenci gençlik içinde faaliyet sürdürenler sürekli okuyan, araştıran, okuduğunu çevresiyle tartışan sosyal ve tanınır olmalıdır. Ama her iki kadro için olması gereken ortak nokta ise, dönemin ruhuna uygun coşkulu, girişken, özverili ve disiplinli kadro karakteri. Siyasal olarak başkalarını eleştirmeden önce politik anlamda kendimizi ne kadar geliştirdiğimiz, politikaya ve ideolojiye ne kadar hakim olduğumuz da önemli bir detaydır. Örneğin genç bir arkadaşımızla 'Akademik Özgürlükler ve Demokrasi' konusunu tartıştığımızı düşünelim. Bu tartışmaya Leninistlerin nasıl baktığı, programatik olarak neyi savunduğunu bilmeden tartışmaya girmek, en azından genel politik hattı belli bir ölçütte bilmek hepimiz için gereklidir. Belki bugün politik birikim olarak çok ileri olmayabiliriz, ama bunu çözmek için işe girişmenin birçok yolu var, sadece isteyelim. Politik hattımızın doğru kavranması, doğru aktarılabilmesi hepimiz için önemlidir.

Ayrıca sayımız az diyerek bir işe girişmeme, atıl kalma, pasif olma ve bekleme durumu bir hareketin her zaman gerilemesini getirmiştir. Toplum hareketli, fakat gençliğin, işçilerin öncülere, sıkı bir örgüte ihtiyacı var deyip atıl kalma durumumuz kabul edilemez. Bir lise veya üniversitede örgütlü değil miyiz, hedef olarak orayı önümüze koymalıyız. Devrimin başarılı olacağına dair inancımız zayıfsa, ne yapsak etsek de ön plana çıkamayız, yeni gençleri saflarımıza katamayız. Bundan dolayı hareketin başarıya ulaşacağına dair inancsızlık tehlikeli bir bakımdan da saflarımızdan uzak tutulması gereken bir durumdur. Atılğan, inisiyatif sahibi, kendini sürekli yenileyebilen gençlik kadroları sayıları az olsa bile kısa zaman içinde gücünü çok daha fazla artırabilir, yeter ki bunu isteyelim, bunu düşleyelim. Şimdi ilk olarak çözmemiz gereken kendi çalışmalarımızı doğru bir yöne çevirmek, planlı, programlı olarak işe koyulmaktır. Kısa zamanda başarılı olamayabiliriz, ya da bir kişi saflarımıza gelmiyor diye umutsuzluğa düşebiliriz. Bu sorunun ilacı her zaman bizlerde yatıyor, sorunu belirleyip çözmeye giriştikten sonra, biz elbet başarıya ulaşacağız. Şunu unutmayalım, milyonlarca işçi, emekçi, gencin özlem ve arzuları bizimkiler gibi: Yeni bir dünyayı kurabilmek. İşte onlara temas ettiğimiz ölçüde gücümüzdeki değişimi ve ilerlemeyi fark edeceğiz. Şimdi az olsak da sıkı çalışıp, inisiyatif alma zamanı. Şimdi öne çıkıp, geleceğimizi öne alma zamanı!

ZINDANDA YATARKEN BİLE ASLA YALNIZ OLMAMAK

ALİ VAROL GÜNAL

Faşist devletin tepesindekilerin "Tek Tip Elbise" açıklamaları, gözleri yendiren zindanlara çevirdi. Gerçi, devrimci yığınların gözlerinin sürekli çevrili olduğu yerlerin başında zindanlar hep olagelmıştır. Zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi, devrimin somut ve güncel olduğu her yerde devrim için savaşanların öncelikli ve yakıcı sorunu olmuştur. Devrim için savaşan evlatlarını ve önderlerini burjuvazinin esir almış olmasını kabullenmeyen onbinlerce insan, her fırsatta tutsakların özgürleştirilmesini eylemlerinin konusu haline getirmişlerdir. Hele de Türkiye ve Kürdistan gibi, onyıllardır iç savaşın sürdüğü topraklarda, devrimci tutsaklara rehine muamelesi yapılıyorken, bunun başka türlü olması beklenemezdi.

Son yirmi yıla bakanlar bile, zindanlarda nasıl bir savaşımın yaşandığını görebilirler. Sınıflar savaşımının en önemli cephelerinden birini de zindanlar oluşturmaktadır. Tekelci burjuva sınıf ve onun devleti, katledemediği insanları esir almak suretiyle, sınıflar savaşımında avantajlı konuma geçmeye çalışmakta böylece hem işçi sınıfı ve emekçi halkların önderlerini toplumdaki yılmaya hem de zindanlarda bu insanlar üzerinde baskı ve terör uygulayarak onları sindirmeye, devrimci inançlarından vazgeçirmeye uğraşmaktadır. Bunu başaramadığı her yerde de yine işkence ve katliam yapmaya devam etmektedir.

12 Mart ve 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlükleri döneminde devrimci tutsaklara yapılan baskı ve işkenceler, daha dünmüş gibi hatırlardır. Vahşetin en çıplak hali, bu dönemde gözaltına alınan, tutuklanan devrimci tutsaklar üzerinde uygulandı. Yükselen devrim mücadelesinin önünü kesebilmek için askeri faşist darbelerle başvuran tekelci burjuva sınıf, işkencelerden geçirerek zindanlara doldurduğu onbinlerce tutsağa burada da işkencelerin en barbar olanlarını uygulamakta tereddüt etmedi. Tarih, Türkiye ve Kürdistan zindanlarında yaşanan bu insanlık dışı işkencelere tanıklık ediyor. Milyonlarca insanın hafızasında en kötü, en travmatik izleri bırakan bu tarihsel dönemler faşizmin tüm çabalarına rağmen devrimin küllerinden yeniden doğan anka gibi yükselişine engel olamadı. Tarih, faşizmin işkencelerini, katliamlarını yazdığı gibi, buna karşı dimdik ayakta duran, başeğmeyen devrimci/komünist militanları da yazdı. Faşizm karşısında boyun eğmeyen insanların yarattığı değerler üzerinden devrim mücadelesi yeniden yükseldi ve çığ gibi büyüdü. Günümüzde 1 Mayıslar gibi, Haziran Ayaklanması gibi, Kobani Ayaklanması ve diğer Serhıldanlar gibi büyük toplumsal olayların ateşini nereden aldığı merak edenler, bu süreçlere bakabilirler. Nasıl ki, her devrim karşısında güçlü bir karşı-devrim örgütleyerek geliyorsa, her karşı-devrim de karşısında güçlü bir devrim örgütleyerek gelişiyor. Belirli tarihsel dönemlerde yaşananlar, o dönemde sıkışıp kalmıyor; etkisini onyıllara yayıyor. Bazılarının sandığı gibi toplumsal hafıza, balık hafızası değil. Bir olay, olduktan yıllarca sonra bile büyük gelişmelere, sıçramalara ilham kaynağı olabiliyor.

12 Eylül döneminde devrimci/komünist tutsaklara karşı başlatılan saldırıların en önemlilerinden biri de Tek Tip Elbise saldırısıydı. Faşizm, bu saldırıyla devrimci/komünist tutsaklara diz çöktürmek, onları siyasi kimliklerinden soyundurarak birer "suçlu" ya da "mahkum" pozisyonuna sokmak istiyordu; bunu başarabilseydi, toplumu teslim alması daha da kolaylaşacak, depolitizasyonu daha hızlı yapabilecekti; ama başaramadı. Diğer saldırılarında olduğu gibi, bu saldırısı da devrimci/komünist tutsakların kararlı direnciyle karşılaştı. Devrimci/komünist tutsaklar, yaşamları pahasına Tek Tip Elbise giymeyeceklerini bütün dünyaya gösterdiler. Tüm işkencelere rağmen Tek Tip Elbise'yi giymediler; yırtıp attılar. En sonunda faşist devlet bu politikasından geri adım atmak zorunda kaldı. Elbette devrimci ve komünist tutsaklar faşist devletin bu sevdasından hiçbir zaman vazgeçmediğini/vazgeçmeyeceğini biliyorlardı. Tıpkı devrimci tutsakları tek kişilik hücrelere kapatma sevdasından vazgeçmediği gibi. Devrimci ve komünist tutsaklar, devrim mücadelesi verdikleri her yerde sınıf savaşımının zorlu yasaları olduğunu çok iyi bilirler. Devrimin yükselişe geçtiği dönemlerde faşizmin saldırganlaşacağını, devrimi ezme için her yola başvuracağını, ülkeleri açık hapisanelere, toplama kamplarına çevireceğini; yeni yeni karakollar, zindanlar inşa edeceklerini onlardan iyi kimse bilemez. Nazi Toplama Kampları'nı, Saygon Zindanları'nı, Haydari Kampı'nı, Ebu Gureyb'i, Guantanamo'yu, Diyarbakır Zindanı'nı, Metris'i...buralarda yaşanan insanlık dışı işkenceleri, "umudun ordu"nu yenmek için yapılan katliamları, yakın tarihimizde Buca, Ümraniye, Ulucanlar katliamlarını, 19 Aralık'ta 2000'de 20'ye yakın zindanda yapılan katliamı, F Tipi'ne kapatılan tutsaklara yapılan baskı ve işkenceleri, burada yapılan katliamları, devrimci ve komünist tutsaklardan iyi kim bilebilir; ama bütün bu baskı ve işkenceler, katliamlar karşısında devrimci ve komünist tutsakların, işçi sınıfı ve emekçi halkların başeğmediğini/ eğmeyeceğini de faşist devlet ya da devletlerin biliyor olması lazım. "Sayılmayız parmağ ile/ tükenmeyiz kırmağ" ile demeyi bilen Denizlerin, Mahirlerin, İboların, Mazlumların yoldaşlarının öyle kuru gürlüğe pabuç bırakmayacağını, kanla yazılan tarihin silinmeyeceğini bugüne kadar öğrenmiş olmaları gerekirdi. Zulüm ile abad olanların sonlarının Hitler gibi, Mussolini gibi ve tarihin diğer faşist diktatörlerinin sonu gibi olacağını bilmiyorlarsa, öğreneceklerdir.

15 Temmuz darbe girişimini bahane ederek ve güya FETÖ mensuplarına karşı yapılmış gibi göstererek devrimci/komünist/yurtsever tutsaklara karşı başlatılma hazırlığında olunan Tek Tip Elbise saldırısı, zindanlardaki devrimci/komünist/yurtsever tutsaklardan gerekli cevabı alacaktır. Ve elbette en az onlar kadar, onların dışarıda bulunan ve sayıları yüzbinleri bulan yoldaşları, aileleri, dostları tarafından da gerekli cevabı alacaklarına hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır. O, Tek Tip Elbiseleri, belki bir zamanlar "beraber yürüdüğümüz biz bu yollarda" dediğiniz din simsarlarına giydirebilirsiniz; ama devrimci ve komünist iradeyle donanmış olanlara giydiremezsiniz baylar! Deneyip görmek istiyorsanız, sizi tutacak değiliz; ama korktuğunuzu biliyoruz. Devrimci iradenin karşısında diz çökmekten ve bir kez daha yenilmekten korkuyorsunuz. Çünkü biliyorsunuz ki, bu kez yenildiğinizde sizi hiç bir şey kurtaramayacak. "Dimyata pirince giderken, evdeki bulgurdan olacak"sınız. Tarih sizi lanetle anarken siz tarihin çöplüğünde benzerlerinizin yanında debeleniyor olacaksınız.

Siz kaybedeceksiniz bay burjuvazi; tüm sırtkanlığınızla, aşağılık kibri-nizle, mafya bozuntularınızla, suç örgütlerinizle, tüm kademelerinizle, tüm hiyerarşinizle, tüm yardımlarınızla, tüm peşpayeliğiniz ve tüm düzeyizliğinizle... Siz kaybedeceksiniz, biz kazanacağız. Devrim kazanacak, insanlık kazanacak.

Sayacılar İş Bıraktı

Adana'da başladı ilk sayacılar ve İstanbul, Konya, Antep ve İzmir'e sıçradı eylemleri.

Onlar, ayakkabı fabrikalarına atölyelerde parça başı ücretleri.

Adana'da başladı ilk sayacılar ve İstanbul, Konya, Antep ve İzmir'e sıçradı eylemleri. Onlar, ayakkabı fabrikalarına atölyelerde parça başı ücretleri. Sayacılar, 18 Eylül'de Konya'da iş bıraktılar. Ayakkabı fabrikalarına atölyelerde kayıt dışı olarak fason ayakkabı diken sayacılar, ücret haklarını arayamadıklarını, hak arayamamalarının nedeninin kayıt dışı çalışmalarından kaynaklandığını söylüyor.

Konya Karatay'da bulunan Aykent Ayakkabıcılar Sanayi Sitesi'nde atölye sahipleri ve çalışanlar, site önünde toplanıp iş bırakma eyleme düzenledi. Yaklaşık 600 sayacı, üretim yaptıkları fabrikaların kendilerine düşük ücretle ürün ürettiklerini söyledi. Kayıt altına alınmak istediklerini söyleyen sayacılar, eylemlerini seslerini duyurana kadar devam ettireceklerini söylüyorlar.

"Yıllardır hakkımızı alamadığımız için bu eyleme karar verdik. Bizim buradaki en büyük sıkıntımız düşük işçilik. Yaptığımız işin karşılığını alamıyoruz. Çalışan arkadaşlarımızın çoğunun sosyal güvencesi yok. Vergimiz de yok. Sanayide çalışan bin kadar esnaf var. Bunun yüzde 90'ı vergisiz çalışıyor. Vergisi olmadığı için yanında çalışan işçiye sigorta da yapamıyor. Çalışma saatlerimiz çok fazla. Sabah 8 akşam 10 gibi çalışıyoruz. Buradan Maliye Bakanlığı'na sesleniyorum. Kendi kendimizi ispiyonluyorum. Gelin bizi takip edin. Bizim şu anda vergimiz yok. Sanayimizde Suriyeli çalışan arkadaşlarımız var. 15 yaş altı çalışan çocuklar var. Bunların da olmaması gerektiğini düşünüyoruz" diyen işçiler, "Sayacı uyuma emeğine sahip çık" sloganları ile sanayi sitesi meydanında oturma eylemine başladı.

İstanbul'da da 18 Eylül günü sayacılar, 1 haftalığına iş bırak-

tıklarını duyurdular.

Binlerce sayacı, 19 Eylül günü saya başına aldıkları ücretin artırılması talebiyle İkitelli, Esenyurt, Beylikdüzü, Merter başta olmak üzere 16 bölgede iş bırakarak Merter'de, saya atölyelerinin yoğun olarak bulunduğu Çeşme Caddesi'nde bir araya geldi. İkitelli'deki AYKOSAN ve AYMAKOOP sanayi siteleri başta olmak üzere çeşitli bölgelerden gelen işçilerin de katıldığı yürüyüşte, Suriyeli işçilerin de yer aldı.

İstanbul Umum Sayacı Sanatkarları Odası Başkanı konuşarak, sayacının hakkını almak için eylem başlattıklarını söyledi, "Bizim kıvılcığımız büyümüş durumda. Adana 1 haftada hakkını aldı. Adana'yı tebrik ediyoruz. Konya şu anda mücadelesine devam ediyor. Onlar da anlaşma üzere. Antep dün itibarıyla eylemine başladı. Türkiye'nin her yerinde meslektaşlarımız eylem içinde. Biz de bu ayaklanmanın bir parçasıyız. Hakkımızı alana kadar sonuna kadar direneceğiz. Hafta sonu netice alamazsak önümüzdeki hafta da devam edecek. 40 gün süre verdiğimiz sektör, uzlaşma yoluna gitmedi. Bizi hakir gördüler" dedi.

İzmir'de de 20 Eylül günü İskent Ayakkabıcılar Sitesinde çalışan işçiler aynı taleplerle iş bıraktı.

Öğle saatlerinde atölyelerden çıkarak site meydanında bir araya gelen işçiler eylem yaptı. Çoğunluğunu Suriyelilerin işçilerin oluşturduğu sayacılar, "Sayacılar Dışarı" ve "İşçiler Kardeş Patronlar Kalış" sloganları ile site içerisinde yürüyüş yaptı, yürüyüş boyunca atölyelerden işçiler aşağıya inerek eyleme destek verdi.

Antep'te de sayacılar iş bıraktı. GATEM Ayakkabıcılar Sitesi, Başpınar OSB ve Nizip Caddesi'nde faaliyet gösteren sayacılar iş bıraktı; kundura kesiciler ve montacılar da çalışmadı. 5-6 yıldır zam alamadıklarını söyleyen sayacılar, "Artık bıçak kemiğe dayandı, zam almadan işbaşı yapmayacağız" diyor. Sitede 400 atölyenin tamamına yakını iş bırakınca, sayacıların dışında atölyedeki diğer kesimler de iş yapamadı ve dolayısıyla iş bırakma eylemi binlerce kişiyi kapsamış oldu.

Saya İşçileri Antakya'da İş Bıraktı

Adana, Konya, İstanbul ve Antep'teki sayacılar-dan sonra Antakya'da bulunan Sayacılar da iş bıraktı.

Ayakkabı emekçilerinden Sayacılar, eski tabakhanede iş bırakma eylemi yaparak, site etrafında yürüyüş yaparak seslerini yükseltti.

Kunduracı esnafının içinde en düşük ücretle çalışan sayacı ustaları, kundura atölye sahiplerinin kendilerine, karşılığı 5 lira olan dikim ücreti yerine, çift başı 2,5 lira verdiklerini belirterek atölyelerin önünde toplandılar.

Polisin güvenlik önlemleri aldığı protesto gösterisinde, sayacılar, kundura atölye sahiplerinin kendilerine emeklerinin karşılığını vermediklerini, bunu kendilerine söylediklerinde ise, sayacılar başka ustalara vermekle tehdit edip, aba altından sopa gösterdiklerini dile getirdiler. Sayacı esnafı, sadece emeklerinin karşılığını istediklerini, sadaka istemediklerini söyleyerek, Ayakkabıcılar Derneği'nin görevini yapmadığını ve patronlarla işbirliği yaparak bu grevi sonlandırmak için çaba sarf ettiğini dile getirdiler.

Sayacılar, haklarını alana karar bu grevi devam ettirip, atölyelerine dönmeceklerini açıklayarak bir sonraki gün yine aynı yerde toplanarak grevi devam ettireceklerini duyurdu.

Mücadele Birliği / Antakya

Tekno Maccaferri Grevinde Anlaşma

31 Temmuz'da Düzce'de bulunan Tekno Maccaferri'de başlayan grev, anlaşma sağlanması üzerine sona erdi.

Patronun TİS sürecindeki dayatmaları nedeniyle başlayan grevde Birleşik Metal İş ve patronlarla yapılan görüşmede anlaşma sağlandı. Birleşik Metal-İş Sendikası tarafından 25 Eylül günü yapılan açıklamada, görüşmeler sonucu ücretlere yüzde 21, sosyal haklara yüzde 25 artış ve 60 günlük ikramiye elde edildiği ve grevin sona erdiği söylendi.

Enerji İşçileri 1 Aydır Eylemde

Zonguldak Kilimli'de Eren Enerji'de, DİSK'e bağlı Enerji-Sen üyesi oldukları için 24 Ağustos günü 3 işçi işten atılmıştı.

Enerji Sen üyesi işçiler, Eren Enerji önünde bir basın açıklaması yaparak işten atılmayı duyurarak protesto ettiler.

Eren Enerji işçileri kendilerine 2 yıl boyunca zam yapılmayacağını söylendiğini, su ihtiyaçlarının karşılanmadığını ve sendikaya üye olan işçilerin işten atılmakla tehdit edildiklerini söylüyorlar.

Eyleme başlayan Eren Enerji işçileri, her Cuma Eren Şirketi'nin kapısında eylem yapıyor.

3 işçinin işten atılmasıyla başlayan eylemde, işten atılan işçilerin sayısı 13'e ulaştı. İşten atılan 3 arkadaşlarına sahip çıkmak isteyen işçiler de işten atılınca, 13 işçi her hafta işyeri önünde eylemlerini sürdürdü.

Her Cuma saat 16.15'te Eren Şirketi kapısında işten atılmaları protesto eden işçiler, imza kampanyası da sürdürüyorlar.

İşçiler bu hafta da 22 Eylül Cuma günü eylem yaparak işe iade edilmelerini istedikler. Enerji-Sen adına yapılan açıklamada, "İş barışı konusunda samimiyseniz atılacak ilk adım, hukuksuzca işten atılan 13 herkesi, eylemlerine destek vermeye çağırıyorlar.

arkadaşımızın derhal işbaşı yaptırılmasıdır. İşçi arkadaşlarımız her Cuma kapının önüne geldiği sürece burada asla iş barışı sağlanmayacak.

İkinci olarak, sendika seçme özgürlüğü anayasal bir hak ve uluslararası sözleşmelerde de güvence altına alınmıştır. İşçi arkadaşlarımızın sendika seçme özgürlüğüne yönelik baskı ve tehditlere derhal son vereceksiniz ki, Eren şirketinde iş barışı sağlansın.

Üçüncüsü, Eren şirketinde arkadaşlarımızın kölece çalışma koşullarını ortadan kaldıracak biçimleri işçi temsilcileri ve sendikalarıyla oturarak çözdüğünüz sürece iş barışı sağlanacaktır" denildi.

Enerji işçileri, her Cuma 16.15'te Zonguldak ve çevre illerde bulunan herkesi, eylemlerine destek vermeye çağırıyorlar.

DEVİRİMİN TÜKENMEYEN PINARLARI

Umut Çakır

Bir süredir devrim ile karşı-devrimin nihai kapaşma için hazırlandığını, güç ve moral depoladığını ileri sürüyoruz. Hafta geçmiyor ki, bu iddiamızı pekiştiren yeni gelişmeler olmasın. İlk bakışta basit görünen ama ciddiyetle ele alınması gereken iki gelişmeye işaret edelim.

I

İlki, üniversite sınavını kazanan gençlerin tercihte bulunmaması. Kazan-dıkları puanlar, ancak, yabani ot gibi her şehri kaplayan gecekodu üniversitele-rine yetiyor. Buralarda sadece bir mes-leğe, kaldırım mühendisliğine hazırlandıklarını anlamak için bu genç-ler, neden 2017'yi bekledi? Birden ortaya çıkan ve çapıyla herkesi şaşırtan bu olgu, gecekodu üniversitelere duyulan gü-vensizliği aşan bir başka duruma işaret ediyor. Gençlik, ki onların ellerinde sade-ce umutlu bir beklenti vardır, şimdi gele-cek planlarını erteliyor. Sadece onlar değil, aileleri de... Ancak kendilerini da-yatılan yaşama öfke duyan ve bu arada gelmekte olan bir başka "şey"e umut bağlayan gençlik, gelecek planlarını erte-ler.

Devrimci gelişmeler kar-sısında net bir politik tutum koyması gereken öncü bir parti, tek tek olaylarda ken-dini ele veren ruh hallerini kalıcı ve inatçı bir olguya çe-viren; şu veya bu kesim ba-zında şahit olduğumuz öfke ve umutsuzlukla karışık ara-yışı, milyonları saran toplumsal bir gerçeklik durumuna yükselten daha temeldeki unsurlara dikka-tini vermelidir. Bu daha temel unsurların en başta gelenleri, iktisadi çöküş, si-yasal kriz ve bu ikisini besleyen uluslararası karmaşadır.

Diğer gelişme, bir futbol maçında yaşandı. Şımartılarak azgınlaşmış bir taraftar grubu, hasım bellediği tribünlere "PKK Dışarı" diye tezahürat yapınca, ce-vabı aynı sertlikte aldı: "İŞİD dışarı". Sı-radan hayatlarının bir parçası olarak tribünleri dolduran sıradan insanların, bir anda böylesine aşırı kutuplara savrul-ması, nihai kapaşmaya dolu dizgin gidişin işaretlerinden biri sayılmalıdır. Stadyum-ların alışlagelik şoven atmosferinden yararlanıp, hasım taraftarları "terörist" diye yafalamak, onları sindirmenin kolay yolu gibi görünmüş olmalı. Fakat artık şovenizm, stadyumları bir arada tut-maya yetmiyor. Sıradan insanlar bile, azgın karşı-devrimcilerin gözüne korku-suzca bakıp meydan okuma gereği duyuyor. Denecek ki, altı üstü bir futbol maçı, ne çıkar bundan? Asıl mesele de bu ya! Altı üstü bir maç ama farklı tutum için-deki kalabalıklar, en sıradan olaylar kar-sısında bile, ani, sıçramalı ve keskin bir kutuplaşma içine giriyorlar. Gelecek planlarını ertelenmesi, ani ve keskin ku-tuplara savrulmalar; bunlar, son derece sert bir kapaşmaya hazırlanan kitlelerin, ayaklarına dolanan önyargılardan, onları uysal birer vatandaşa çeviren alışlagelik fikir ve ruh hallerinden hızla uzakla-şıldığına dair, somut, açık olgulardır.

Devrimci gelişmeler karşısında net bir politik tutum koyması gereken öncü bir parti, tek tek olaylarda kendini ele veren ruh hallerini kalıcı ve inatçı bir ol-guya çeviren; şu veya bu kesim bazında şahit olduğumuz öfke ve umutsuzlukla karışık arayışı, milyonları saran toplumsal bir gerçeklik durumuna yükselten daha temeldeki unsurlara dikkatini ver-melidir. Bu daha temel unsurların en başta gelenleri, iktisadi çöküş, siyasal kriz ve bu ikisini besleyen uluslararası karmaşadır. Yukarıda değindiğimiz ruh

hallerinin temelini inmek için, bu unsurların genel analizini her adımda yeniden yapmak gerekiyor. Öncü parti, devrimin tamamen nesnel bir değerlendirmesine dayanarak politik konum belirlenir, devrimin tükenmeyen kaynaklarına iner. Onu sabırlı ve inatçı bir çalışmaya iten, fındık kabuğunu bile doldurmayan meselelerde sanki göktaşı yumurtluyormuş gibi caka satan küçük burjuva siyasetlerden ayıran çizgi buradadır.

II

İktisadi bir çöküşten söz edilebilir mi? Evet edilebilir. Yayınlarda, 2008'i aratacak boyutta bir ekonomik depresyon dalgasının gelişimine dair çeşitli değ-erlendirmeler yer aldı. Henüz bu küresel dalga geniş çaplı iflaslara yol açmamış-ken, Türkiye ekonomisi üzerine çizilen tablo giderek kararıyor. Konunun uzmanları bir yana, emekçiler arasında, %70 oranında krize dair endişeler dile geliyor.

Bu topraklarda emekçi kitleler, ekonominin nabzını enflasyon ve faiz yük-selişlerinden, doların fiyatından ölçmeye alışkındır. Geçmişe oranla faiz ve enfla-yonun oldukça düşük görünmesine rağmen, halkın ezici kesiminin ekonomik bir krizden sözetmeleri, kapitalizme özgü uzlaşmaz çelişkinin bilinçlere yansımadır. Burjuvalar için işler ne kadar iyiyse, emekçiler için o kadar kötüdür. Ama durum, sermaye için bile, yeterince kötü.

Bankalar son üç ayda, %40 gibi ola-ğandışı bir kar oranı açıkladılar. Elbette, sözünü ettikleri bilanço karıdır. Yani, henüz tahsil edilmemiş alacaklar üz-erinden hesaplanan kar. Yine de, eğer banka-lar kararını ikiye, üçe katlamaya başladığıysa, biliriz ki orada sınav ve ticari çöküşün eşliğine gelinmiştir. Çoğunluğu küçük ve orta işletme, 280 bin firma, fahiş düzeylerdeki faizlere razı gelerek, bankalardan "can suyu" aldılar. Bol keseden dağıtılan, yatırıma değil, borç öde-meye giden bu kredilere hükümet hazine garantisini verdi. %40 karın altında, hazine yağması var.

Hazine, toplanan vergiler, kamuya ait işletme gelirleri ve bunları teminat gösterip çıkarılan borç tahvilleri ile dol-durulur. Bir kararnameyle kurulan Varlık Fonu, kamu işletmelerini borsa ve bankacıların insafına terk etti, vergiler ise toplanamıyor. Maliye Bakanı, KDV'nin sadece %24'ünü tahsil ettiklerini açıklı-yor. Hükümet, bir türlü dolmayan hazi-neye ve iyice gaz verilen kamu harcamalarına kaynak bulmak için durmadan tahvil çıkarıyor. Ancak, dikiş tut-maya ve ipotek altındaki hazineyi teminat gösterip tahvil satma hiç kolay değil. Bu yüzden faizler dik bir çizgiyle yukarı doğru tırmanmaya başladı. 25 mil-yon emekçi, ceplerinde taşıdıkları el bombalarının, yani kredi kartlarının pi-mini çeken bu gelişmeleri, yürekleri ağır-larında izliyorlar.

Hükümet, ekonomide duran çarkları harekete geçirmek için, hazineye ipotek koyan krediler dağıtmakla kalmadı, ge-reksizliği dillere destan projelerle devlet harcamalarına hız verdi. Ve sonuç: Büt-çede kapanmayan açıklar. Bu açıkları kapama için ya para basılır ya da borçlanılır. İlk yolu tam ilhak koşulları kapattı, ba-ğimli ülkelerin para basma özgürlüğü yok. Borçlanmak ise ikinci açığa ödeme-ler dengesi açığına neden olur. Hem büt-çede, hem ödemeler dengesinde görünen ikiz açık, her ülke için kırmızı alarm siny-alidir. Şimdi hükümet bu olumsuz tab-loyu gizleyebilmek için, akla sığmayan iş-ler çeviriyor. Mesela, altın ticaretinde ayda yüzde 1400 (bin dört yüz!!) artış gibi. Ama herkesi aptal bir tek kendini kanıtlamaya yaradı yalnızca.

Tüm bu veriler, yalnızca bir yıl içinde sanayi sitelerinden kovulan 100 bin işçi, kepenk kapatan 200 bin esnafla beraber okunduğunda, çöküşün durdurulamaz hızda ve boyutta ilerlediği gerçe-ğine işaret ediyor. Dinci faşizmin altındaki toprak, sadece kaymıyor, tam anlamıyla altüst oluyor. Delik bütçe ve

ödemeler dengesiyle ipotekli hazineyle baş başa kalan hükümet, şimdi keskin bir ayrım noktasında. Ya kendine yandaş te-kelleri beslemeyi kesecek ya da en az 8-10 milyon oy getiren sosyal yardım ve sadaka uygulamalarında kesintiyi gidecek. O yardımlar ki, açlığın pençesine ve de çılgınca isyana düşmeye bir adım kal-mış çok geniş bir kesimi hayatta tutmaya yarıyordu. Elbette seçim bellidir dinci fa-şizmin yandaş tekelere büyük ihtiyazlar sağlayan garantili ihalelere yükleniyorlar. Pek yakında geriye iflasını ilan etmiş bir hazine ve bir anda hep birlikte açlığın pençesine düşmüş ve 8-10 milyon insan kalacak.

III

Herkesin üzerinde hemfikir olduğu konu, dinci-faşizmin siyasal bir kriz, yö-netememe krizi yaşadığıdır. Fakat bu kri-zin hangi çapta ve derinlikte olduğu ve artık geri dönülemez niteliklere sahip bu-lunduğuna dair, pek az kavrayış söz konu-su. Referandum sonuçlarına bakınca, dinci faşizm nüfusun yarısından fazlasını artık yönetemiyor, bu çok açık. Henüz görünmeyen ve siyasal krizi çok daha ciddi sonuçlara taşıdığı düşünümüz bir başka gerçek ise şu: Dinci faşizm, yal-nızca nüfusun yarısını değil, karşı dev-rimci kitle üzerindeki denetimini de kaybediyor ve devletin kurumsal çökü-şünü durduramıyor.

RTE, kitlesindeki çözülmeye ilişkin "metal yorgunluğu" bahanesi ürete dur-sun, Karadeniz gezisinde gördük: Bizzat RTE'nin katılmasına rağmen parti teşkilat-ları toplanmaktan acizdi. Neden? Gelecek planlarını erteletip korkuyu artıran kriz sinyalleri bir yana, dinci faşizmin kitle tabanı şunu anladı: sermayenin ve devletin bütün güçleriyle abanmasına rağmen devrimci kitleler geri adım atmı-yor, biat etmiyor, fırsat buldukça gücünü, canlılığını ve moral üstünlüğünü sergile-mekten kaçmıyor. Bu bir yana, Maçka Parkı'nda güvenlikçi tacizine uğrayan kadının öfkeli haykırışlarını hatırlayın. En sıradan ve korumasız görünen insanların bile dinci faşistler karşısında gösterdiği cesaret ve öfke, karşı devrimin moralini dağıtıyor. Üstelik yaşanan her olumsuz-luğun faturası onlara çıkıyor. Sel ve dolu felaketine uğrayan metropoller, on kat artan uyuşturucu kullanımı, sıçrama yapan çocuk tacizleri ve kadın cinayet-leri, çöken eğitim sistemi... Liste her geçen gün uzadıkça uzuyor.

Sahi nerede o azgın linç güruhları? Yaptıkları vahşet ve yağmanın hesabını hiç vermeyecekleri inancıyla dopdolu azgın tosuncuklar, tam da bu inancın sarıl-masıyla bir süredir ortalıkta görünmü-yor, ama dişlerini sıkıp duvarları yumrukluyorlar. Kuşku yok ki, nihai kapaş-ma anında onlar da inlerinden çıkacak ve köşeye sıkışmış vahşi yırtıcılar gibi umutsuz bir çılgınlıkla saldıracaklar. Ama şimdi, bu kavgayı kaybetmekte ol-duklarının farkındalar. Ağır silahlı ins-tagram pozlarına aldırmanın, korkuyorlar.

Siyasi krizin devlet kurumlarına yansımaları denebilir ki, 15 Temmuz'dan bu yana şirazesinden çıktı. Gazeteci Aslı Aydıntaşbaş, Ankara'da tanıdığı pek çok üst düzey bürokratin ağzından çıkanlara epeyce şaşırmış. Hepsini ağız birliği etmiş gibi dinci faşizmin kurumsal işleyişini çökerttiğini dile getiriyor. Ve hepsi de du-rumdan rahatsız fakat "devletin be-kası"nın aciliyeti yüzünden şimdi ses çıkartmadıklarını ekliyorlar. Gazetecinin yazdıklarını şöyle okumak yerinde olur: Yüksek tabakalar dahil, devletin bürokrasi, AKP'yi sarsacak ilk kriz ya da toplumsal çalkantıda, "Vurun abalya!" korosuna dahil olacaklar. Bu koro aday-ları içinde silahlı bürokrasi de var. Soy-lu'nun Polis Özel Harekatı ziyaretinde, silahlara emniyet pimi takılması, ya da askerli karakol gezilerinde subayların beylik tabancalarının toplanması, her-halde siyasal krizin devlet kurumları için-deki çapını özetlemeye yeter.

IV

Uluslararası durum, yani dış politi-kada yaşanan rezalet, hem ekonomik çö-küşü hızlandırması hem de siyasal krizi

boyutlandırması niteliğiyle yarı bir baş-lık altında incelenmeye değer. Bu kul-varda görünen manzara çok net: Dış politikada pazarlık gücü sağlayan tüm manevra kabiliyetinden yoksun kalıyor dinci faşizm. Bir süredir diplomatik iki-yüzlü nezaketin yerini, lümpen kostak-lanmalar ve askeri çılgınlık tehditleri almıştı. Bu durum dinci-faşizmi, 3. Dünya Savaşında kullanıma en elverişli mayın eşeğine çeviriyor.

Gençliğin gelecek plan-larını ertelemesi, en anlamlı işaret ve bu tutum, ekono-mide, siyasette ve dış politi-kada yaşananlar tarafından pekiştiriliyor. Devleti, kendi başına Ali ve tarafsız bir var-lıkmiş gibi düşünmeye alış-kın olanlar ya da orduyu "peygamber ocağı" görenler için, bunlar epey zor günler. Mahkemelerin adalet dağıttı-ğına inanan pek azdı zaten. "Allah kimseyi mahkeme ka-pısına düşürmesin" lafı emekçilere aittir. Son geliş-meler, seçim sandıkları ve parlamentoya duyulan boş inanç da, ahmaklar cenne-tini boyladı. Ama sıradan ins-anı, uysal vatandaş haline getiren başka önyargılar da bu acımasız sondan kurtula-mıyor.

Ama bu mayın eşeği ne İsa'ya yara-nabilir ne de Musa'ya. Kısa vadeli çıkar-ları için Rusya'ya ihtiyacı var. Turizm canlanacak, domates, hıyar satılacak, bir de Suriye'deki cılız varlığını koruyabilece-k. Ama orta ve uzun vadede ABD'ye her açıdan bağımlı olduğu aklından çık-mıyor. Diplomatik uyanıklık yapacağım diye bir o yana bir bu yana savrulup dur-ması, kaçınılmaz sonuca vardı: Emper-yalizmin ve bölgedeki büyük güçlerin gözünde Ankara en güvenilir müttefik. Ne tehditleri ciddiye alınıyor dinci faşiz-min, ne de verdiği güvenceler. Bütün gü-nahların faturasını yüklenmek için çok ideal bir aday. Ve o fatura yola çıktı, ge-liyor.

Küçülmemek için büyümek adına uyguladıkları stratejiyle, Suriye'nin bir kesimini işgal eden Türkiye, şimdi Ha-tay'ı kaybetme telaşına düşmüş. Suriye'de katliam yapan çetecileri, bir cerahat gibi İdlib'e toplanan Rusya ve Esad, ABD'yle anlaşıp bu bölgedeki irini patlatmaya ha-zırlanıyor. Reyhanlı'dan Akçakale'ye kadar geniş bir hat, bu katil sürüleri için, karargah, lojistik, hatta yerleşme ve din-lenme tesisi haline gelmişti. Ve şimdi 50 binden fazla kafa kesici çetenin sınırı bu tarafına akın etmesi işten bile değil. Bu durumda, nasıl ki TSK "uluslararası hu-kuka uygun" deyip sınırın öte yanına geçme hakkını kendinde bulduysa, bu kez aynı hak Esad'ın eline geçmiş olacak. Üstelik onbinlerce katille yaşamak zo-runda kalacak olan Hataylı Arap Nusay-riler ve emekçi kesimler, kendileri silahlanıp savaşmasızca eğer, Esad'ın or-dularına kurbanı çelengi takmaya hazırlanacakları çok açık.

Avrupa'yla, özellikle Almanya'yla yaşanan gerilim, bu çöküş manzarasına adeta tüy dikeyor. Politik, diplomatik ma-nevra kabiliyeti kalmayınca, işi iyiden iyide lümpen kostaklanmaya çeviren dinci faşizm karşısında Almanya, ekono-mik abluka ve silah ambargosu restini çekti. Avrupa'nın hiç bir yerinde miting ve konuşma yapmalarına izin verilmeyen RTE ve bakanları, careyi tornistan yap-makta buldu. Böylece, zayıf yanlarını açığa vurmuş oldular. Lümpen kostakçı-lara hiç de alışkın olmayan Avrupa'nın emperyalist seçkinleri, bundan böyle,

hem eşeği hem semeri dövmek için fır-satı kaçırmayacaklar. Ankara'nın tornis-tanı, ilişkileri düzeltmek için geç kalmış bir adım. Almanya artık zayıf noktayı bi-liyor. Avrupa'nın patronluğuyla yetinme-yen ve emperyal gücünü bölgede hakim kılmak için adımlar atan Almanya, bu yolda Ankara'ya dişini geçirebileceğini kanıtlamak zorunda. AKP'nin burnunu sürtecek adımları atmaktan çekinmeyecek.

V

Devrimin gelişimine kaynaklık eden nesnel koşulların güncel ve belirgin yanlarını özetledikten sonra, tüm bu gelişmelerin emekçi sınıflar üzerinde yarat-tığı dönüştürücü etkiye bakmamız gerek. Ekonomik krizin büyüyen gölgesi, devletin en güvenilir kurumlarını bile gü-vensizlik pusuna boğan siyasal kriz ve dış politikanın sergilediği kepezelik, nihai kapaşmaya hazırlanan milyonlar için, en köklü önyargılardan kurtulma fırsatı yaratıyor. Ama muharebeye hazırlanan bir kitle, bunun işaretlerini nasıl verir diye soruyorduk. Gençliğin gelecek plan-larını ertelemesi, en anlamlı işaret ve bu tutum, ekonomide, siyasette ve dış poli-tikada yaşananlar tarafından pekiştirili-yor. Devleti, kendi başına Ali ve tarafsız bir varlıkmiş gibi düşünmeye alışkın olanlar ya da orduyu "peygamber ocağı" görenler için, bunlar epey zor günler. Mahkemelerin adalet dağıttığına inanan pek azdı zaten. "Allah kimseyi mahkeme kapısına düşürmesin" lafı emekçilere ait-tir. Son gelişmeler, seçim sandıkları ve parlamentoya duyulan boş inanç da, ah-maklar cennetini boyladı. Ama sıradan insanı, uysal vatandaş haline getiren başka önyargılar da bu acımasız sondan kurtulamıyor.

En başta tuzu kuru küçük burjuva-ların yaydığı "Nasılsa AB süreci işliyor, dişimizi sıkalım" bölüğü, AB ile yaşan-an gerilim ateşinde kül oldu. Yine aynı kesimin sahip çıktığı "Uslu durur, politi-kaya karışmazsak, fırtınayı atlattırız" uyanıklığı da otobüsteki tekmeler, parklardaki tacizler altında eriyip gidiyor. Peki ya, eğitimin sınıf atlama ve kurtuluş yolu olduğuna dair boş inanca ne demeli? Adeta gözlerimizin önünde eriyip gidi-yor. Bu umuttan geriye matematikten önce cihat eğitimi, Ensar'a teslim edilen milyonlarca çocuğun yaşayacağı kabus kaldı.

Şu günlerde sıradan insanlar ara-sında "Böyle gelmiş böyle gider" lafının ne kadar az dile geldiğini ya da "Bu halk birlik olmaz, gücümüz yetmez" bölüğü-nün sıradan insanlardan silinip, sadece reformistlerce terkedildiğini görmek, on yıllardır bu türden önyargılarla boğuş-up duran devrimci öncüler için, nasıl da heyecan verici. Ayaklarına dolanan tüm önyargılardan adım adım kurtulan dev-rimci sınıflar, düzen içi reform kokusu aldıkları eylemlerden uzak dururken, topyekun bir ayaklanmaya doğru büyü-yeceği ihtimali olan eylemlere, nasıl da akın akın geliyorlar.

Tüm bu tutum ve davranışlar, ciddi kavgalara, keskin ve kesin hesaplaşma-lara, her şeyi kökünden söküp atacak bir fırtınaya hazırlanan bir devrim kitesine özgüdür. Muazzam kalabalıkların, bir anda parlayan bir umuda sarılıp milyon-lar halinde meydanlara akması, fakat sonrasında ortalıkta pek görünmemeleri kimseyi şaşırtmasın. Bu milyonların dev-rimci öncüyü arayış biçimidir.

Geriye tek bir soru kalıyor: Proleter öncü, bu arayışı sonlandırabilecek bir et-kinliği kazanabilir mi? Cevabı yalnızca pratik ama kahramanca bir eforla yürü-tülen pratik verecek. Bu buluşma muta-laka gerçekleşmelidir; devrimin daha ileri adımlar atabilmesinin ve zafere ulaş-masının tek koşulu budur. Yeter ki, muh-teşem umutlu zirvelerle, dipsiz umutsuzluk uçurum arasında yalpalayan yığınlardaki kötü dönüşümleri kavraya-lım. Yeter ki, parlamenter yolcular kadar hak, hukuk, adaletçilerin giderek darla-şan ufkundan kendimizi uzak tutmayı bi-lelim. Devrimin tükenmeyen pınarlarından içeceğimiz her damla, bize ihtiyacımız olan özgüveni, cesareti ve bi-timsiz enerjiyi verecektir.

Ayıışığı Çocuk Oyuncuları Gazi'de

Ayıışığı Sanat Merkezi Çocuk Oyuncuları, Gazi Mahallesi'nde bulunan Gazi Ekin Sanat Halk Kütüphanesi'nde, Gazi Mahallesi'nin minikleri için "İhtiyacım Yok" adlı oyunlarını sergiledi.

Ayıışığı Çocuk Oyuncuları bir yıllık eğitimlerini tamamlayarak "İhtiyacım Yok" adlı oyunu hazırladılar. Eğitim sezonu sonunda ilk olarak İkitelli'deki Atakent Kültür Merkezi'nde sergiledikleri oyunu, Gazi Mahallesi'nin çocukları için oynadılar.

Ayıışığı Çocuk Oyuncuları, provalarını yaparken onlarca çocuk heyecanla oyunun başlamasını bekledi. Çocukların heyecanı anne-babalara da bulaştı.

Oyunun başlamasını beklerken Gazi Ekin Sanat Halk Kütüphanesi'nde çocuklar için yaratıcı drama derslerinin yapıp yapılmayacağı üzerine ve diğer kurslar üzerine sohbet edildi.

Oyun başlarken heyecan ve curcunayla salona doluşan çocuklar büyükleri şaşırttı. Çünkü tüm

çocuklar boy sırasına göre koltuklara yerleştiler. Oyun anonsu başladığı andan itibaren ise tam bir sessizlik hakimdi. Hatta oyun arasında yerleşmeye çalışan büyüklerin sandalye vb. seslerinde a r k a y a dönüp sessizce yerleşmeleri uyarısı bile yaptılar.

Oyun aslında çocuklar kadar büyüklerin de ilgiyle izleyeceği bir konuyu işliyor. Evde, iş yer-

inde, okulda ya da yaşamın her hangi bir anında neye ihtiyacınız var? Bütün ihtiyacımız olan şeylere ulaşabiliyor musunuz? İhtiyaçlarımızı neye göre belirliyorsunuz? Ya da ihtiyaçlarımızın neler

olduğunu doğru olarak belirleyebilir misiniz? Peki ya bunları nasıl karşılıyorsunuz?

K e m a l Oruç'un kaleme aldığı oyunun kurgusu üzerinde, oyuncular, eğitimcileri Cihan Özdeniz'le çalışarak son ha-

lini verdiler.

Ayıışığı Çocuk Oyuncuları "Oyunu hazırladıysak afişini neden biz yapmayalım?" diyerek hep birlikte bu oyunun afişini de tasarladılar. Oyuncuların tasarladığı afişe son halini Şansel Şencan Başağaoğlu verdi.

Cihan Özdeniz'in eğitim ve yönetmenliğinde Duygu Gölvan ve Ercan Ballıoğlu'nun yardımcı yönetmenliğinde hazırlanan çocuk oyuncuları büyük bir keyifle oyunlarını oynadılar.

"İhtiyacım Yok" adlı oyunda Dilara Sıla Kara, Dilda İriz, Elif Nisan Çetin, Emek Aze Özdemir, Fidel Nehir Yılmaz, Gülsu Naz Dönmez, Nil Su Tokmak, Şerzat Güner rol alırken sahne dekorlarını ve düzenini de hep beraber belirlediler.

Ayıışığı Çocuk Oyuncuları küçüklere olduğu kadar büyüklere de mesajlar veriyorlar...

Neye ihtiyacımız var, neye ihtiyacımız yok?

Ama bunları düşünmeye dalmadan önce bir çocuk tiyatrosu izlemek iyi gelebilir. Ayıışığı Çocuk Oyuncuları'nı izleyip sonra bunları bir düşünün... İşiniz epey kolaylaşacak bize kalırsa...

Oyunu çocuklar kadar ilgiyle izleyen anne babalar ve çocukların bir kısmı şimdiden, yaratıcı drama dersleri için ayrıntılı bilgi alarak derslerin başlayacağı zamanı sabırsızlıkla bekleyeceklerini söylediler.

Oldu da bu oyunu kaçırdıysanız üzülmeyin. Ayıışığı Çocuk Oyuncuları oyunlarını sahnelemeye devam edecek...

3. Havalimanında Umutsuzluk Yok

İGA (İstanbul Grand Airport) ya da 3. havalimanı, bir çok işçinin ıstırap duyduğu bir şantiye; milyonlarca liranın döndüğü, ancak biz işçilere hiç bir olanak sağlanmayan yer.

Örneğin bir elektrikçinin yan keski olamaması, vidaları somunları elle sıkması, bir anahtarın onlarca işçide dönmesi, pensenin, kontrol kaleminin kalitesizliği... İGA işi almış kendi adamlarına şirket kurdurup [EHA (Şantiyedeki genel inşaat işleri yapan şirket) ve AHA (Yemek Şirketi)] büyük paraları kendi içinde döndürüyor. Biz de EHA'nın taşeronu olan Taştan Elektrik'te çalışıyoruz. Çalışan işçilerin birçoğu taşeronun da taşeronu olarak köleden daha fazla çalıştırılıyor.

İnsanların mesaiye kalmaları için maddi olanaksızlar kullanılıyor. "Mesaiye daha fazla kalan daha çok ücret alır" diyorlar ama yalan söylüyorlar. Ayın birinde hesaplanıp onbeşinde maaş yatıyor olmasına rağmen, günlerce maaş yatmıyor. Dahası fazla mesai paralarını da alabilmiş değiliz. Kapitalistin dincisi makbul ya, patron "ben size şöyle iş veriyorum, böyle iş veriyorum, yanlış yaparsanız hakkımı helal etmiyorum" diye "gaza getiriyor" işçileri!

Havaların sıcak olduğu dönemlerde içimizi dışımızı toza bulayan, yağmurlu havalarda balçık-batağa kesen bu cehennemde bir saat zorunlu mesai olmasına rağmen (08.00-18.00) sabah 08.00'den akşam 22.00'ye kadar çalıştırılıyor. Patron, formen "mesai var" dediğinde "kalmak istemiyorum" deme şansını tanımıyor ki işçilere!

30 bin işçinin damla damla canını emen bir cehennem, bir açık hava hapsanesi. Her anımız gözetleniyor, iş yapmadan durduğumuz her an fo-

toğraflanıyoruz! Sürekli atılma tehdidi, sürekli gizli denetim.

B u r a s ı güya, şu an dünyanın en büyük şantiyesi, ama can güvenliğimiz yok örneğin; İSİG (İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği) uzmanının "bu şekilde çalışamazsınız" demesine rağmen patron, "benim adım ver, 2 dakikalığına iskeleye çıktım emniyet kemerini o yüzden takmadım de" gibi yalanlar söylemek zorunda bırakıyor. İSİG uzmanlarının eğitim için gelip imza attığı kağıtlarda "1-2 saatlik ders verilecek" yazmasına rağmen biz 5 dakika 10 dakikada alıyorduk bunu. İSİG çalışanlarının bir suçu olduğuna şahsen inanmıyorum, çünkü patronlar onlara da baskı yapıyor. Eldivensiz çalıştığımız için şirkete ceza kesilecekti, günlerce almadı ve ceza kesilmedi. Ya da bir dünya vinç, forklift ve palet gibi taşıma araçları olmasına rağmen, malzemeleri sırtımızda taşıyarak çıkartmak zorunda bırakılıyor. Maliyet hesabı sonuçta. Bize nasıl olsa sabit bir ücret veriyor, ne kadar çok işi üzerimize yıkarsa o kadar kar edecek!

Kaldığımız kampta hastane olmasına rağmen işçilere insanlık dışı muamele yapılıyor. Örneğin işe girişte yapılan muayene çok baştan savmaydı. Bir gün arkadaş manliftten düşmüştü, ayağında problem olmasına ve ben hastaneye gidip "arkadaşım rahatsız, yürüyemiyor, başı dönüyor ve midesi bulanıyor" dememe rağmen, ambulans görevlileri "kendisi gelmeli, biz gelemeziz, ambulans da yok" demişti. Ya da "hastaneye kestirmeden götürülim" diye mühendislerin kaldıkları koşulların oradan geçerken bir güvenlik görevlisi, hastaneye gittiğimizi söylememize rağmen, "buradan gidemezsiniz, yasak, diğer (uzun olan yol) yolu kullanmalısınız" demeleri, işçilere ne kadar önem verdiklerini göstermekte.

Burada gördüğüm en güzel şey, umutsuzluk olmaması... insanların bir şeylerin değişeceğine inanması. Böyle açık hava hapsanelerinden, böyle emek cehennemlerinden mükemmel dünyalar yaratacağız nasırlı ellerimizle.

İstanbul'dan Bir İşçi

Antep Babacanlar Kargo'da Eylem Sürüyor

Antep'te Tümtis'e üye Babacanlar Nakliyat ve Kargo Şirketi'nde işten çıkarılan işçiler için eylem sürüyor.

Babacanlar Kargo'da işçiler, güvencesiz, düşük ücretle ve günde 13-14 saati bulan ağır çalışma koşulları sebebiyle TÜMTİS'e üye olmuşlardı. Ancak patronlar işçileri tehdit etmekten, baskı ve zor yoluyla sendikadan istifa ettirmeye çalmaktan geri durmadı. İşçilerin sendikadan istifa etmeyi kabul etmemesi üzerine de 26 Ağustos günü yakın akrabaları ve adamları ile birlikte işçilere saldırarak darp eden patron, 9 işçiyi işten çıkarmıştı. Bu saldırıda yaralanan işçiler, 3-7 gün arası iş göremez raporu almıştı.

İşçiler, bunun üzerine 5 Eylül'de Babacanlar Kargo önünde eyleme başladı.

Antep'teki bütün ambar ve kargo işçilerinin TÜMTİS öncülüğünde, destek ve dayanışmasıyla büyüyen eylem devam eden eylemde patronun saldırıları da devam ediyor. İlk günden itibaren eylemdeki işçilere saldırılarından vazgeçmeyen patron, kaçak göçmen işçi çalıştırarak, eylemdeki işçileri OHAL gerekçesi ile şikayet etmekten de geri durmadı.

İşçiler Antep'te her gün Babacanlar Nakliyat önünde eylemlerini sürdürürken, 13 Eylül günü Tümtis İstanbul'da da eylem yaptı.

Antep'teki bütün ambar ve kargo işçilerinin Tümtis öncülüğünde, destek ve dayanışmasıyla büyüyen eylem devam eden eylemde patronun saldırıları da devam ediyor. İlk günden itibaren eylemdeki işçilere saldırılarından vazgeçmeyen patron, kaçak göçmen işçi çalıştırarak, eylemdeki işçileri OHAL gerekçesi ile şikayet etmekten de geri durmadı.

İşçiler Antep'te her gün Babacanlar Nakliyat önünde eylemlerini sürdürürken, 13 Eylül günü TÜMTİS İstanbul'da da eylem yaptı.

Babacanlar Kargo'nun Gaziantep'teki merkezi önünde yapılan açıklama ile eş zamanlı olarak İstanbul Şubesi önünde eylem yapan TÜMTİS, şirketin İstanbul Sefaköy Sanayi Sitesi'nde bulunan şubesi önüne geldi. Eyleme TÜMTİS yöneticilerinin yanı sıra eylemde olan DHL işçileri de katıldı.

Sendikacılar burada yaptıkları konuşmada, Babacan Nakliye patronlarını sendika karşıtı tutumundan vazgeçmeye, işten çıkardığı işçileri geri alarak işbaşı yaptırmaya ve sendikayla masaya oturmaya çağırıldı.

Sendikacılar, burada çalışan işçilere de seslenerek, "Babacanlar işvereni Gaziantep'te olduğu gibi burada da sizleri kölece koşullarda, uzun çalışma saatleri ve düşük ücretlerle çalıştırıyor. Sizler, Gaziantep'teki kardeşlerinizin onurlu mücadelesine sahip çıkıp sendikamıza üye olursanız, diğer örgütlü olduğumuz nakliyat ambarlarında olduğu gibi; günde 8 saat çalışma hakkına, onurlu bir ücret, ikramiyeye ve sosyal haklarınızı elde ettiğiniz bir çalışma düzenine kavuşursunuz" diyerek örgütlenmeye çağırıldı.

TÜMTİS, 22 Eylül günü, Babacan işçileri ile dayanışma halinde oldukları, eylemlere katıldıkları için Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticilerine Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet ettikleri

gerekçesiyle soruşturma başlatıldığını, emniyete çağrılarak ifadelerinin alındığını duyurdu. Sendikacılara sorulan soru ise "OHAL koşullarında neden basın açıklaması yaptınız".

TÜMTİS yaptığı yazılı açıklamada, "İşçileri darp ederek işten çıkararak, onların yasal haklarını hiçe sayarak, işyeri önüne beklemesinler diye hayvan gübresi dökererek tahriklerini sürdüren, üstelik de Suriyeli göçmen işçileri getirip kaçak işçi çalıştırarak açık bir şekilde suç işleyen işverenler hakkında, şikâyet dilekçeleri verildiği halde hiçbir yasal işlem yapılmazken; yasal haklarını kullanarak sendikaya üye olan işçilerin yanında olan, onların mücadelesine destek veren sendikacılar hakkında işlem başlatılması en hafif deyimlerle açık bir haksızlıktır" dedi.

TÜMTİS, tüm sendikaları, emekten yana tüm kişi ve kurumları Babacanlar Kargo'da işten çıkarılan ve 5 Eylül'den bu yana eylemde olan işçilerin mücadelesine destek vermeye çağırıyor.

ABD'DE FUTBOL SAHALARINDA DA "SİYAH HAYATLAR DEĞERLİDİR"

larda Siyahi Amerikalılar "Bugün buraya sadece Kaepernick için gelmedik, buraya yurttaş özgürlüğümüz için geldik. Birliğimiz gücümüzdür. Birlikte kazanacağız" derken, Filistinliler "Bugün kardeşimiz Kaepernick'i desteklemek için buradayız. Onun yeniden sözleşme yapmasını istiyoruz" dedi. İsrail bayrağı açan bir grup da "Mavi Hayatlar Önemlidir" dövizini taşıdılar. Eyleme farklı ırklardan Amerikalı sporcular ve sinema oyuncularını da katılarak destek verdi.

Kaepernick olayından birkaç gün sonra da yine bir NFL yıldızı Michael Bennett, polis saldırısına uğradı.

Michael Bennett de Afro-Amerikalı bir ulusal futbolcu ve şampiyon. Bennett, ırkçı adaletsizliğe, özellikle polisin vahşetine ve cinsiyet eşitsizliğine, Filistin ve yerli haklarına karşı açık sözlü, sosyal açıdan bilinçli bir atlet.

Bennett sadece konuşmakla kalmıyor, harekete de geçiyor.

Colin Kaepernick'i de savunarak eyleminde destek olan Bennett, hamile iken polisin 7 kurşunla katlettiği Charlene Lyles'in ailesi için bağış toplamıştı.

Bennett, 26 Ağustos günü Las Vegas'ta yaşanan bir kavga sırasında polis tarafından yakalandı, başına silah dayanarak yere diz çöktürüldü. Bennett, böyle bir davranışı hak etmek için ne yaptığını sordu, polisin kendisini "kahrolası kafasını uçurmak"la tehdit ettiğini söyledi. Polis, Bennett'in kimliğini keşfedince O'nu serbest bıraktı.

6 Eylül'de Bennett olayı duyurduğunda, Kaepernick destek oldu ve "Benim kardeşim Michael Bennett'e karşı olan bu ihlal iğrenç ve adaletsiz. Michael'in yanındayım ve halkın yanında olacağım" dedi.

Bennett, "Las Vegas polis memuru beni seçti ve yanlış zamanda yanlış yerde siyah bir adam olmaktan başka bir şey yapmadığım

için silahını bana gösterdi... Ben her zaman adalet için protesto veya ayakta durmanın doğru olduğuna inandım. Eşitlik bu ülkede yaşanmadığı için; ne kadar para kazanıp kazanmadığınızda, sahip olduğunuz meslek unvanına ve ne kadar verdiğinizde bakılmaksızın o şekilde muamele görürsünüz. Eric Garner, Michael Brown, Trayvon Martin, Tamir Rice ve Charleena Lyles'in neler hissettiğini sadece hayal edebiliyorum" diyor.

Bennett kendisine yönelik polis saldırısında polislerin "Hispanik" oldukları gerekçesiyle bunun ırkçı bir saldırı olmadığını savunulmasına da "Bir kişi bir polis üniforması giydiğinde, kendi vatandaşlığı ne olursa olsun, ırkçı renklerle ve topluluklarını işgal altına alacak şekilde eğitilir" dedi.

Aralarında Michael'in kardeşi MArtellus Bennett'in de olduğu sporcular, sezon açılışında da ulusal marş sırasında oturarak ya da yumruklarını kaldırarak protesto ve dayanışma eylemi yapmayı sürdürüyor. Ve sporcuların "çenelerini kapatıp top oynamaları" gerektiği argümanına karşı koyuyorlar.

ABD'de siyahlara yönelik şiddete protestolar sürüyor. "Black Lives Matter, Siyah Hayatlar Önemlidir" sloganıyla süren kampanya ve eylemler, her geçen gün yaşanan yeni olaylarla daha da şiddetleniyor.

Ulusal Futbol Ligi'nde (NFL) oynayan Colin Kaepernick, siyahlara yönelik baskıları protesto için ulusal marş çalındığı sırada diz çöküp yumruğunu kaldırarak eylem yaptı. 29 yaşındaki Colin Kaepernick, bu eylem sonrasında tutuklandı, ardından takımı olan 49ers'den atıldı. Aradan geçen 1 ay gibi sürede de hiçbir NFL takımı Kaepernick'le sözleşme imzalamadı.

24 Ağustos günü Manhattan'da NFL önünde bir araya gelen Amerikalılar, NFL karşıtı protesto eylemi düzenleyerek Kaepernick'in yanında olduklarını söylediler; "Siyah Hayatlar Önemlidir", "Kaepernick Tekrar İşe Alına Dek NFL'yi Boykot Edelim", "Siyahları Öldürmekten Vazgeçtin" dövizleri taşıdılar.

"NYC Adalet Birliği" ve "Değişimin Rengi" kuruluşlarının öncülüğünde 2 bine yakın kişi toplandı. Eylemde yapılan konuşma-

AVRUPA DEMOKRASİSİ Mİ DEDİNİZ!

Katalonya'da Katalan halkı, bağımsızlık için, 1 Ekim günü referandumu hazırlıyor.

İspanya'da Katalonya özerk yönetimi, bağımsızlığını ilan etmeye hazırlanırken, bağımsızlık referandumu öncesi 20 Eylül günü İspanya polisi tarafından Katalan hükümetine ait binalara baskın yapıldı.

Bağımsızlık referandumunu engellemek için Katalan hükümetine ait binalara, bakanlıklara baskın yapan İspanyol polisi, Katalonya Başkan Yardımcısı ve Ekonomi Bakanı Oriol Junqueras'ın yardımcılarından Josep Maria Jové'nin aralarında olduğu 14 Katalan yetkiliyi gözaltına aldı.

Madrid hükümeti, referandum için kullanılmasını önlemek bahanesiyle Ka-

talonya'ya ait mali kaynaklara da el koyduğunu duyurdu. Bir çok yere baskın yapılarak referandum ile ilgili çok sayıda materyal ve belgeye el koydu. 10 milyona yakın oy pusulası ve seçim kağıdına el konuldu.

Bu, Katalonya'nın özerkliğinin fiili olarak askıya alınması anlamına gelirken, İspanya Anayasa Mahkemesi de, Katalanlar'ın bağımsızlık referandumunu yasa dışı ilan etmişti.

İspanya'da mecliste olan Podemos Lideri "İspanya'da siyasi tutuklular bulunması utanç verici" derken, baskın yapılan Katalonya Ekonomi Bakanlığı binası önünde yüzlerce kişi toplanarak "Independencia/Bağımsızlık" sloganları attı.

Onbinlerce kişi Barcelona'da so-

kağa çıktı, "Özgürlük İstiyoruz", "özgür olmak için oy kullanacağız" sloganları atarak İspanya hükümeti protesto edildi. "İspanyollar büyük bir hata yaptılar. Biz oy kullanmak istedik, onlar savaş ilan ettiler. Kurumlarımızı savunacak binlerce kişiyiz" denildi.

Katalonya özerk yönetim Başkanı Carles Puigdemont, "İspanya devleti kırmızı çizgiyi aştı, Tüm yasalar bir kenara bırakıldı, İspanyol devleti, demokratik bir utanç haline geldi" dedi. Referandumu yine de yaparak İspanya'ya cevap vereceklerini söyleyerek, protestoculara da barışçıl olma çağrısı yaptı. Katalanların eylemlerine en büyük destek de, yine özerk bir bölge olan Bask'tan geliyor.

Başta Barcelona olmak üzere 21 Eylül günü de pek çok kentte sokaklara çıkan onbinlerce Katalan, "İşgalci güçler dışarı" dedi. Protesto eylemleri Katalan bayrakları, "Evet", "oy", dövizleri ile Katalonya, Bask ve Madrid'de yayılarak sürüyor.

Katalonya özerk yönetimi hükümetine bağlı Ekonomi Bakanlığı binasının üzerine de "Katalonya Cumhuriyeti'ne Hoş Geldiniz" pankartı asıldı.

Protesto eylemleri, 22-23 Eylül'de de devam etti. Katalanlar çadır kurup geceleri sokakta geçirirken, öğrenciler de Barcelona Üniversitesi'ni işgal etti.

"Korkmuyoruz" diyen Katalanlar, hükümet üyelerinin gözaltında tutulduğu Barcelona'daki İspanyol Mahkemesi'nin önünde sabaha kadar nöbet tuttu,

jandarma araçları tahrip edildi.

Barcelona FC (Barça) kulübü İspanyol hükümetinin tutumunu protesto etti ve Katalonya halkının kendi kaderini tayin etme hakkında sahip olduğunu, bu hakların özgürce kullanılmasını engelleyecek her türlü saldırının da karşısında olduklarını söyledi.

Referanduma bir gün kala İspanya hükümeti, referandum sandıklarının kurulmuş olduğu 2.315 oy verme noktasından 1.300'ünü kapattı.

Referandumu engelleme girişimlerine bir yanıt da Katalan çiftçilerden geldi. Onlarca traktör, köylerden Katalonya'nın başkenti Barcelona'ya gitti, oy verme noktalarını önüne park etti.

Ve İspanya'nın Katalonya özerk bölgesinde bağımsızlık referandumu için oy verme işlemi 1 Ekim sabahı 09.00'da başladı. Ve hemen ardından polis ve jandarmasının oy sandıklarına,

pusulalara el koyma görüntüleri gelmeye başladı. Oy kullanma merkezleri basıldı, internet bağlantıları kesildi, Katalonya Başkanının oy kullanacağı spor salonunun önüne polis barikatı kuruldu.

Geleceklerine sahip çıkmak isteyen Katalanlar sokakları doldurdu. Oy merkezlerine yöneldi, polis ve jandarmayla çatıştı. Saat 18.00 itibarıyla 460 kişi yaralandı.

İspanya yönetimi, "yasadışı referandumu engellemek için istemediğimiz şeyler yapmak zorunda kaldık dese de, tüm dünyaya sosyal medya üzerinden İspanya polisinin Katalanlara vahşice saldırılarını yansıttı. Hatta "Burası Türkiye Değil İspanya" yorumları yapıldı. Katalonya yönetimi ise oy verme yerlerinin %70'inin açık olduğunu ve oy kullanılabilirliğinin çağrısını yaptı. Katalan it-faiyeciler de polisle halk arasında barikat oluşturarak halkı korudu.

